

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2022. máj.–jún.
XXVII/3. szám

Ára: 450,- Ft

Röjtökmuzsaj – kegyzsobor

Imádság a békéért

Üdvözítő Istenünk, ki a béke Istene vagy,
szüntesd meg haragodat felettünk és adj békét nekünk.
A háború borzalmai megismertették hatalmadat velünk;
tudjuk, hogy bűnösök vagyunk s megérdemeltük,
          hogyan haragod sújtsa le reánk.
De Te irgalmas és könyörülő Isten vagy,
tekints bűnbánatunkra s javulási ígéretünkre:
          oltalmazz meg mindnyájunkat,
tartsd távol tőlünk az ellenséges fegyvereket és veszélyeket,
          erősítsd meg hazánk határait,
          áldd meg benne fiait és
          a bő termés javaival elégítsd meg őket;
szüntesd meg haragod ostorait és adj békét,
          ó adj békét nekünk!
          Ámen.

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (21.) – VIII. A Kálvárián	1
Több imával kellene megújulni.....	7
Mulasztás vétsége	9
A világ kezdetétől leölt bárány.....	10
Másik egyház	18
Benedek lemondásának hivatalos kivizsgálására lenne szükség.....	21
Ettől kezdve.....	25
Megimádkozott választás.....	26
A harmadik alkalom	28
A Sátán beszél belőled.....	29
Figyelmeztetés	30
Az engesztelő kápolna szofisztikus bejelentéséről röviden.....	31
A Szent Korona misztériumai	
A magyar Szent Korona ismét felragyog	33
Mária-kegyhelyek	
Röjtökmuzsaj	42
Mária kicsinyei	
A nagy megpróbáltatás ideje	43
Rózsafüzér	
A világháborúk	46
A szovjetek kivonulásának csodája	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Schio, Olaszország – Szeretet
Királynője

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány postafiók
címén, illetve e-mailen és megvásárolható a
templomokban vagy Budapest V., Ferenciek
terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (21.)

VIII. A Kálvárián

Mária közreműködése a megváltás áldozatában

A keresztúti ájtatosságban a negyedik stáció emlékezik meg arról, hogy a Kálváriára vezető úton Anya és Fiú összetalálkoztak. Bizonyára találkoztak is, de erről az evangéliumok nem szólnak. Ott állt azonban a Szűzanya a keresztfá alatt, amely a megváltás oltára. Elérkezett az az óra, amelyre Jézus kánai csodája alkalmával is utalt: az Atya akaratának végső teljesítése, a megváltás véghezvitele. Ebben – mint az Úrnak abban az első messiási cselekedetében – Máriának szintén része van, mégpedig fájdalmas anyaságával, hiszen ekkor járja át lelkét a fájdalom töre, amit Simeon 33 évvel azelőtt megjövendölt. A Szűzanya tehát nem mint magánszemély jelenik meg a Kálvárián, nem mint Jézus anyja csupán anyai szeretetből hanem a második Ádám mellett második Éva-ként, mint a Megváltó társa a megváltás művében.

„Jézus keresztje mellett ott állt anyja.” (Jn 19, 25)

Az ősevangélium tanítása

Az ősevangélium, amelyet a Szeplőtelen Fogantatás című részben ismertettünk, az Újszövetség fényében és a tanító Egyház értelmezése szerint, Jézus és Mária szoros életközösségét, elválaszthatatlan összetartozását jelzi. Nemcsak az anya–fiú természetes vérségi kapcsán alapuló kapcsolat ez, hanem a természetfeletti rendben gyökerezik: a gonoszlélek ellen való közös harcban és közös győzelemben. IX. Piusz pápa az Ineffabilis Deus kezdetű döntvényében Jézusnak és Máriának ebből a sátán ellen vívott együttes küzdelméből és győzelméből a Szeplőtelen Fogantatás tényét bizonyítja, XII. Piusz pápa a Munificentissimus Deus kezdetű döntvényében pedig Mária testi-lelki mennybevételét. Ám ezek mellett az ősevangélium Jézus és Mária egybetartozásával és a gonoszlélek elleni közös küldetésével Máriának a megváltásban való közreműködését is tanítja. Mi a megváltás? Jézus Krisztus mérhetetlen istenszeretetből és irántunk érzett könyörületből Istennek bemutatott véres keresztáldozata, amellyel Istent kiengesztelve megszabadította az emberiséget a bűntől és a sátán rabságából és visszavezette Isten barátságába. Amikor tehát az ősevangéliumban megígért Megváltó a kereszten függ, akkor teljesedik be az Úristen sátánnak szóló ítélete: „Az széttiporja fejedet...” Itt válik valóra teljes mértékben a Megváltó győzelme a gonoszlélek felett. Ámde az ősevan-

gélium éppen a gonoszlélek ellen való harcban és felette aratott győzelemben hirdeti Jézusnak és Máriának együttes szerepét. Ezért mondja IX. Piusz pápa a Szeplőtelen Fogantatást dogmává kimondó döntvényében: „Amint Krisztus, a közvetítő Isten és emberek között, felvéve az emberi természetet, eltörölte a követelményeivel terhünkre szóló adóslevelet, és a keresztre szegezve megsemmisítette azt, hasonlóképpen a Szűzanya, vele legszorosabban és elválaszthatatlanul egyesülve, vele együtt és általa örök ellenségeskedésben állva a kígyóval, és teljes győzelmet aratva felette, szeplőtelen lábával széttiporta annak fejét”. Itt a pápa a kígyó fejének széttiprásáról beszél, tehát a megváltásról, amelynek központja a keresztáldozat. Továbbá a pápa azt tanítja, hogy ebben Máriának Krisztussal és Krisztus által, tehát tőle függően és neki alárendelten, része van. *Az ősevangéliumban tehát nemcsak a Szeplőtelen Fogantatás és Mária Mennybevétele foglaltatik benne, hanem az is, hogy Mária a Jézussal való benső közösségével és együttműködésével valóban részt vett a megváltás művében.*

Mária Igen-je

Mária Jézussal való életközösségét az angyali üdvözet alkalmával vállalta. Gábor angyal küldetésének az volt a célja, hogy a Szűzanya szabad beleegyezését kérje a messiási istenanyaság vállalására. Gábor angyal közölte Isten tervét a Boldogságos Szűzzel. Mária tudatos és szabad beleegyezésével: „Történjék velem szavaid szerint” – elfogadta kiválasztását, vagyis vállalta azt a hivatást, ami az Úr örök rendelkezésének megfelelően együtt jár a messiási anyasággal. Mária tehát nemcsak a megtestesülésbe egyezett bele, vagyis abba, hogy Jézusnak biológiai, fizikai értelemben legyen anyja, hanem beleegyzett a megváltásba s az ezzel kapcsolatos hivatásába is, amely azzal járt, hogy a Megváltó, az Izaiás által megjövendölt Vir Dolorum mellett ő a Mater Dolorosa legyen, amint Simeon tudtára adta. Nos, Jézus Krisztus teljes mértékben Vir Dolorum a Kálvárián, a megváltás áldozatának bemutatásakor lesz, amikor megtöri a gonoszlélek hatalmát. Mária fájdalmas anyasága is, amelyet 33 évvel ezelőtt vállalt, tulajdonképpen itt lesz valósággá. Mária tehát részt vesz a megváltás művében. Már az atyák is magasztalják a Boldogságos Szűz beleegyző szavát, hiszen azzal vált lehetővé a megváltásra küldött Fiúisten egyesülése az emberiséggel, amelyet majd, mint „elszülött sok testvér között” (Róm 8, 29) megvált. Ezért hangsúlyozza XII. Piusz pápa Mystici Corporis kezdetű körlevelében: „Ő az egész emberi természet nevében adta beleegyzését, hogy isteni Fia és az emberi természet között valami képle-

tes értelmű lelki házasság jöjjön létre”. Az atyák Mária-Éva ellentétes párhuzamának és a Szűzanyának adott második Éva elnevezésnek alapja elsősorban szintén az ő szabad és tudatos beleegyezése: „Miként Éva – tanítja Szent Irén – engedtelenségével az egész emberiség halálának, éppúgy Mária engedelmességével az emberiség üdvösségének oka”. Ezért is tanítja XIII. Leó pápa Jucunda semper kezdetű körlevelében: „Mária már mint Isten szolgálóleánya anyai szolgálatát teljesítve Jézus társa volt az emberi nemek kiengesztelésében”. *Mária tehát beleegyezésével nemcsak a megtestesülésben működik közre, hanem a megváltásban is.*

Ezzel a szabadon és tudatosan vállalt messiási anyasággal Mária elvállalta a fájdalmas anyaság hivatását is. Helyesen mutat rá Lebon, hogy minden édesanyának anyai jogai vannak gyermeke felett elsősorban annak életére vonatkozóan. Minden anyának joga van védeni szülöttje életét. Az anya mindenkinél jobban együttérz és együtt szenved magzatával, az anyai szeretet azonban akkor éri el tetőfokát, amikor gyermeke szenved. Mária az angyali üdvözléskor beleegyzett a messiási anyaságba, s mindabba, ami Isten örök rendelkezése szerint ezzel együtt jár. Ez pedig nem más, minthogy feláldozza Fiát, akit a keresztáldozatra szült. Lemondott anyai jogainak érvényesítéséről, amit 33 évvel előbb tulajdonképpen már megtett. Anyai szeretete ebben a lemondásban lesz a leglángolóbb, amikor messiási anyasága tulajdonképpen beteljesül: a kereszten függő Jézusát Istennek áldozva anyai szívét a fájdalom töre járja át. Anyai szeretetének együttérző fájdalmával és Isten akarata iránt való engedelmes áldozatkészségével lesz Krisztusnak elválaszthatatlan társa kínszenvedésében és a gonoszlélek hatalmának megdöntésében. Ezt tanítja X. Piusz Ad diem illum kezdetű 1904 február 2-án kelt körlevelében: „Midőn elérkezett Fia órája, Jézus keresztje mellett állott az ő anyja, nem a véres látvány egyszerű szemlélőjeként, hanem lelkében örvendezve, hogy megszületett az emberi nem üdvéért hozza meg áldozatát, sőt annyira átélte szenvedését, hogy, ha lehetséges lett volna, a legszívesebben magára vállalta volna mindazt a szenvedést, amit Fia elviselt. Mária, szenvedésének és akaratának Krisztusával való közösségével érdemelte ki, hogy a legméltóbb módon megmentője legyen az elveszett világnak”.

XV. Benedek pápa részletesen kifejti ezt a tanítást Inter sodalitia kezdetű körlevelében: „Az Egyház tanítói egységesen tanítják, hogy a Boldogságos Szűz Mária, aki Jézus Krisztus életében visszavonultnak látszik, amikor keresztalálakor jelen van, az nem történt Isten akarata nélkül. Így ugyanis szenvedő és haldokló Fiával együtt szenvedve, szinte meghalva, az emberek

üdvösségéért lemondott Fiára vonatkozó anyai jogairól és az isteni igazságosságot engesztelő szándékkal Fiát, amennyiben az övé volt, feláldozta, úgy hogy méltán mondhatjuk, hogy Mária Krisztussal megváltotta az emberi nemet”. A pápa itt a messiási anyasággal vállalt fájdalmas anyaság hármasság megnyilvánulására mutat rá: 1) Máriának anyai együtt szenvedése, amely sehol sem volt nagyobb, mint a kereszt alatt. Szívében-lelkében vértanúságot szenved, ezért is nevezzük őt a lorettói litániában a vértanúk királynőjének. Az evangélista feljegyzése szerint Mária állt a kereszt mellett, vagyis nem esett kétségbe, nem rogyott össze, hanem hivatásához méltóan hozta meg élete nagy áldozatát. Shakespeare Hamlet ajkára adja: „Asszony, gyöngeség a te neved”. Ha a kálváriai jelenetben Máriának szenvedésében is fenséges alakját szemléljük, akkor azt kell mondanunk: Asszony, erősség a te neved! Mária valóban az erős asszony. 2) Anyai jogairól való lemondása. Jézus Máriáé is, de a mennyei Atyáé is. Isten a keresztáldozatot kívánta tőle az emberiség megmentésére. Mária az angyali üdvözlés alkalmával beleegyezett ebbe. Mint az Úr hűséges szolgálóleánya nem érvényesíthette anyai jogait, hanem meghajolt Isten akarata előtt. 3) Ez a lemondás valakinek a javára történik. Mária már Gábor angyaltól megtudta, hogy Fia „szent” lesz, azaz Istennek szentelt áldozat. Így mutatta be Jézust a jeruzsálemi templomban s a Golgotán valójában és végérvényesen adja oda áldozatul a fenséges Istennek. Nos, Mária ezen cselekedeteinek ugyanaz a célja, mint Krisztus áldozatának: az isteni igazságosság kiengesztelése, vagyis a megváltás. Éppen ezért jogosan vonja le a pápa a következtetést: Mária közreműködik a megváltásban.

XII. Piusz pápa *Mystici Corporis* kezdetű körlevelének befejező részét Szűz Máriának szenteli, s a Mariológiának rövid, de szinte teljes összefoglalását adja. A Szentanya többek között ezt írja: Mária „volt az, aki eredeti büntől és személyes büntől menten, mindig szorosán egyesülve Fiával, mint új Éva ajánlotta fel a Golgotán Jézust anyai jogainak, anyai szeretetének feláldozásával Ádám számtalan bűnnel beszennyezett gyermekeiért”. P. Tromp és P. Roschini rámutat, hogy ez a rész különösen jelentős, mert Máriának nemcsak a kegyelmek kiosztásában, hanem a megváltás megszerzésében történt közreműködését tanítja, kiemelve a Megváltóval való állandó, szoros kapcsolatát, anyai jogairól történt lemondását és följajló aktusát.

XII. Piusz pápa több más megnyilatkozásában is tanítja, hogy Mária Jézus társa a megváltás művében, nemcsak azért, hogy életet adott a Megváltónak, hanem hogy szabad beleegyezésével sorsközösséget vállalt vele, amely teljes mértékben fájdalmas anyaságában valósul meg. Különösen fontos ebből a

szempontból a *Munificentissimus Deus* kezdetű döntvény, amelyben ismételt a Megváltó „nemes társa”-nak hívja Máriát s különösen hangsúlyozza Jézus és Mária benső kapcsolatát, a gonoszlélekkel vívott küzdelemben és ennek legyőzésében: ebben a teljes győzelemben bennfoglaltatik Mária testi-lelki mennybevitelének dogmája. A pápa itt nem megy tovább, bár könnyű és logikus Mária és Jézus együttműködéséből a Szűzanya megváltásban való részvételére következtetni, hiszen ez a küzdelem és győzelem a Kálvárián Jézus megváltó keresztalálában és Mária együtt szenvedő anyaságában valósul meg igazán. Mondhatjuk tehát, hogy *Mária Názáretben adott Igenje által, amelyhez hűséges volt egész életében, főleg pedig a kereszt alatt messiási anyaságának a fájdalmas anyaságban történt beteljesedésében közreműködött a megváltás művében*. Ezért mondja XI. Piusz pápa *Miserentissimus Redemptor* kezdetű körlevelében, hogy a Szűzanya közreműködött a megváltás egész munkájában Betlehemtől a Kálváriáig, XII. Piusz 1940 április 10-i beszédében pedig közelebről megjelöli ennek a közreműködésnek legjelentősebb mozzanatát: Jézus és Mária fájdalomban és szeretetben egyesültek, hogy összüleink bűnét jóvátegyék.

Mária a második Éva

A keresztfán függő Istenember a megváltás áldozatát mutatja be: Izaiás szerint „a jövő századok atyja”-ként szenvedésével és halálával megszerzi Isten gyermekeinek a természetfeletti új életet. Ez az a pillanat, amikor Szent Jánosra tekintve így szól anyjához: „Asszony nézd, ő a te fiad”. Ezzel tudtára adja Máriának, hogy ő az új istengyermeki élet anyja, s János személyében az ő gondjaira bízta a megváltás kegyelméből újjászületett istengyermekeket. Ámde az anyaság az életadásban való részvételt jelent. Miként az Úr Évát, akit minden előzetes érdeme és közreműködése nélkül Ádamból alkotott, Ádám mellé „hozzá illő segítő”-nek adta, hogy a természetes élet nemzésének társa legyen, úgy adta az Úristen Krisztus, a második Ádám mellé segítő társul Máriát, a második Évát, akit minden előzetes érdeme és közreműködése nélkül Krisztusban megváltott, hogy az új élet közvetítője legyen: „anya minden élőknek”. P. Dám is ebben határozza meg a Szűzanya szerepét: „Mária így áll természetfeletti életünk szerzője mellett a Krisztushoz való hasonlóság kegyelmével lelkében, mint Éva Ádám mellett az emberiség fejének feladataiban... Szűz Mária szerepét sem istenanyaságában kell elsősorban megjelölnünk, hanem a hozzá hasonló Társnak, Segítőnek jellegében”. Krisztusnak szavai tehát

azt tartalmazzák, hogy *Mária a keresztyének anyja, mert részt vett a kegyelmi élet szerzésében, vagyis társa Jézusnak a megváltásban.*

A megváltás műve három részből áll: a megtestesülésből, a keresztáldozatból és ennek gyümölcseinek szétosztásából. Mindenki elismeri, hogy Mária Igenjével közreműködött a megváltás első részében, a megtestesülésben. Azt is vallja minden katolikus, hogy a Szűzanyának része van a kegyelem kiosztásában. Mivel pedig a három rész szervesen összetartozik, szükséges, hogy a Boldogságos Szűznek szerepe legyen a második részben, a megváltás megvalósításában is. XII. Piusz pápa mondotta még bíboros korában, hogy Jézus Krisztus kegyelmeinek kiosztása annak megszerzésével együtt alkotja az üdvösség rendjének teljes egységét. Úgy kívánja az isteni terv egysége, hogy Mária mindkettőben közreműködjék. X. Piusz Ad diem illum körlevelében Mária kegyelemkiosztó szerepét társmegváltói tevékenységétől teszi függővé. Ugyanis Máriának kegyelemszerző és kegyelemkiosztó szerepe az egy azon kegyelemközvetítő hivatásának kettős megnyilvánulása. Főntebb idézett szavaiban a pápa Jézus és Mária együtt szenvedéséről beszél, majd így folytatja: „Mária, szenvedésének és akaratának Krisztuséval való közösségével érdemelte ki, hogy a legméltóbb módon megmentője legyen az elveszett világnak, és ezért minden javak kiosztója, amelyet Jézus halálával megszerzett.

Az eddigieket összefoglalva mondhatjuk: a Szentírás adatai és az Egyház tanítása szerint Máriának – Krisztustól függően és neki alárendelten – része, Istentől kijelölt hivatása van megváltásunkban. Ahogy Jézus és Mária egymástól elválaszthatatlanok Betlehemben, Jeruzsálemben, Egyiptomban, Názáreten és Kánában, éppúgy összetartoznak a Golgota sorsközösségében is. Mária Krisztussal egyesült élete megváltásunkat szolgálja, főleg pedig a kereszt alatt beteljesült fájdalmas anyasága, amikor közreműködik a megváltás áldozatában. Ennek előképe volt a kánai csodában való közreműködése. Mária valóban a Megváltó társa, társmegváltó, s ezért joggal szólítjuk a lorettói litániában: Mennyrország kapuja, könyörögj érettünk!

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 170-178.o.)

Több imával kellene megújulni

Manapság sokan megkérdőjelezzik, hogy a papi szolgálat milyen központi szerepet játszik, és egy demokratikusabb egyházi struktúra kialakítását fontolgatják. Sarah bíboros új könyvében ezt a témát járja körül, és a Famille Chrétienne-nek adott interjúból beszél az őt ezzel kapcsolatban foglalkoztató gondolatairól.

Bíboros úr, miért most írt könyvet a papi szerepről, amikor az egyház éppen kritikus helyzetben van?

Sarah bíboros: Sok pap küzd gondokkal, sőt, értesüléseim szerint Franciaországban ezek miatt többen öngyilkosok is lettek. Én ezeknek a papoknak szeretném a nagyrabecsülésemet kifejezni, és szeretnék bátorságot önteni beléjük, de azokba a pap társaimba is, akik nagyon bátrak és a papi hivatásukról mélyen meg vannak győződve. Arra szeretném bátorítani őket, hogy ne vegyék le a szemüket az Istenről, hogy legyen bátorságuk követni Krisztust úgy, ahogyan azt a felszentelésük napján megfogadták. A válság, amelyet manapság az Egyházban tapasztalunk, lényegében a papság válsága. Éppen ezért szerettem volna a paptársaimnak gondolatébresztőt adni, hogyan élhetnék meg teljes mélységében a papi hivatásukat. Ha a papok által az Eucharishtiában felajánlott áldozat az idők folyamán nem folytatódik tovább, a világ elvész.

Vannak, akik a válság miatt az Egyház struktúráját és annak vezetését reformálnák meg. Ehelyett Ön a papság megreformálására buzdít.

Sarah bíboros: Pontosan így van. Akik valóban megreformálták az Egyházat, azok a szentek. Vegyük csak Luthert vagy Assisi Szent Ferencet. Az Egyház az ő idejükben ugyanazokkal a botrányokkal és ugyanazokkal a nehézségekkel küzdött, mint ma is, hogy t.i. lehet-e még hinni az Egyháznak. Az egyikük az Egyházból való kilépésével az egyházi struktúrákat akarta megváltoztatni, míg a másik azt akarta elérni, hogy az Egyház az evangéliumot élje meg annak teljes radikalitásában. Márpedig az Egyházat az evangélium radikalitásán keresztül lehet megreformálni, nem pedig a struktúrák változtatásával.

Ez azt jelenti, hogy Ön szerint a struktúrák használhatatlanok?

Sarah bíboros: Krisztus nem teremtett struktúrákat. Persze, nem azt mondom, hogy nincs rájuk szükség. A társadalomban hasznos a szervezethez, de az Egyházban nem élvez elsőbbséget. Ami elsőbbséget élvez, az Krisztus legelső szava Márk evangéliumában: „Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek

az evangéliumban”. (Mk 1, 15). Amikor a papok, amikor a társadalom Isten felé fordul, akkor véleményem szerint a dolgok meg fognak változni. Ha a szíveket nem változtatja meg az Evangélium, akkor a politika, a gazdaság, az emberi kapcsolatok sem fognak megváltozni. Krisztus a mi békességünk. Olyan emberi kapcsolatokat fog teremteni, amelyek testvéribbek, amelyek az együttműködésről és az összetartásról szólnak. A struktúrák nem képesek erre. Egyébként gyakran azért is veszélyt jelentenek, mert mögéjük lehet bújni. Isten nem egy püspöki konferenciát, egy zsinatot fog felelősségre vonni... Ő rajtunk, püspökökön fogja számonkérni: hogyan vezetted egyházmegyédet, mennyire szeretted papjaidat, hogyan kísérted őket lelkileg?

Bíboros úr, Ön azt írja, hogy az imádság nélkülözhetetlen a szentség keresésének útján...

Sarah bíboros: Mi egy pap? Olyan ember, aki megérezte Jézus különleges hívását: „Jöjj, és kövess engem!” A pap olyan, mintha Jézus folytatása lenne, Krisztus helyett, az ő nevében cselekszik, *in persona Christi*. Tekintetében állandóan Krisztusra kell szegeződnie. Mélyen megérint engem az a tény, hogy Jézus imádkozva és dolgozva 30 évet csendben töltött el Názáretben József és Mária körében. 30 évig szó nélkül, mintha áhítattal hallgatta volna Atyját, aki pontosan elmagyarázta neki küldetését, egy nehéz küldetést. Ezért elmélkedett az isteni akaratról, amely a szívébe hatolt. És még mielőtt megkezdte volna nyilvános működését, 40 napra és 40 éjszakára a pusztába vonult, hogy közvetlenül találkozzon az Atyával. Az Evangéliumokban több helyen látjuk Jézust, amint egyedül vagy a tanítványokkal együtt visszavonul a pusztába. Jézus számára az imádság központi szerepet játszott.

Ebből adódóan a papok számára is ugyanolyan központi jelentőségű. De vajon van-e ma elég idejük az imádságra, hiszen ma már hatalmas plébániákért felelősek?

Sarah bíboros: Nagy a kísértés, hogy sok mindent csináljunk, hogy találkozzunk, szimpóziumokon, itt és ott mindenféle lelkipásztori tevékenységekben vegyünk részt. A nap végére az ember sokszor annyira kimerült, hogy már arra sincs ideje, hogy a Tabernákulum elé lépjen. Ily módon pedig a papi identitás elpárolog. Az ember szem elől téveszti Jézust, akit cselekedeteiben követnie kellene. Tehát, mint minden keresztény életében, az imádság a pap életében is elengedhetetlen ahhoz, hogy a szolgálata gyümölcsöző legyen.

Nagy hatással voltak rám a Szentlélek misszionáriusai, akikkel gyermekkoromban találkoztam. Bármennyi munkát is végeztek, a napot mindig a reggeli imával kezdték. Napközben a templomban találkoztak már étkezés előtt, és

étkezés után is visszatértek oda. Este pedig imával fejezték be a napjukat. Nem csak a saját erejükre támaszkodtak, hanem Istenre is. Az a pap pedig, aki nem Istenre, hanem csak a saját intellektuális képességeire és munkaerejére támaszkodik, az nem imádkozik...

(A kath.net-en közzétett és itt lefordított interjú a Famille Chrétienne 2021.11.20-26-i számában megjelent beszélgetés rövidített változata. Fordította: Frick József, Forrás: kath.net (katolikus.ma) 2022.03.23.)

Mulasztás vétsége

„Most nagyravágyásokban dicsekszetek tetteitekkel. Minden ilyen dicsekvés gonoszság számba megy. Aki tehát tudna jót tenni, de nem tesz, bűnt követ el.” (Jak 4, 16-17)

Jakab apostol levelének ez a részlete önmagáért beszél.

A szentmise bűnbánati részében mindig imádkozzuk: „Gyónom a mindenható Istennek és nektek testvéreim, hogy sokszor és sokat vétkeztem gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással...” Olyan könnyedén válik automatikussá ez az imádság, melynek mint láthatjuk igen komoly, mély tartalma van.

A vétségek, a bűn terén jellemzően át szoktuk gondolni gyónás előtt, hogy szóval és cselekedettel mit is vétkeztem. De a két szélét, a gondolati vétséget és a mulasztásos vétséget igen ritkán vesszük számba. Én értem, hogy ezek sokkal nehezebben megfogható vétségek, de attól még vétségek.

A gondolati vétség számba vétele is nehéz feladat, hiszen a gondolat olyan gyorsan jön is meg megy is, gyorsan átsuhan, elszáll. De néha hosszabban elidőzünk egy-egy gondolatnál, még akkor is, ha esetleg vétségnek számítana annak megvalósulása. Ez már gondolati vétség, melyet észre kellene vennünk, és azután már küzdhetünk ellene.

A mulasztás vétsége ugyanígy nehezen meghatározható, hiszen úgy gondoljuk sokszor, hogy a legfontosabb, hogy nem tettem rosszat embertársaimmal. De hogy mikor volt olyan esemény, amelyben jót tettem volna és azt elmulasztottam, az nehéz feladat. Mégis Jakab apostol nagyon egyértelműen felszólít minket, hogy amikor jót tudunk tenni és nem tesszük, az bűnbánat tárgyát képezi! Jó, ha ezen el tudunk gondolkodni, mert – nem biztos, hogy csak én vagyok így, de – úgy tapasztalom, hogy mintha ez a vétség szaporodna köreinkben, nem csak embertársaink felé, de Isten felé is. A mulasztás vétsége

ge. Amikor valami – akár hitünket érintő – dologra azt mondjuk, hogy nem is olyan fontos azt tenni vagy kiigazítani, akkor elmulasztunk valamit abban, melyet Isten nagyobb dicsőségére tennünk lehetne, tennünk kellene. Ez is mulasztás vétsége, Isten ügyében.

Jánossy Gábor

A világ kezdetétől leölt bárány

1. 1879. augusztus 4-én jelent meg XIII. Leo pápa „Aeterni Patris” kezdetű enciklikája, amellyel a katolikus teológia alapjává Aquinói Szent Tamás filozófiáját tette, amelyen a skolasztika teológiája és a trentói zsinat tanítása is alapult. Erre azért volt szükség, mert a XIX. század elejétől megerősödött Hegel filozófiájának befolyása Európában a teológiai gondolkodásban is. Aquinói Szent Tamás műveinek kiadásával párhuzamosan titokban beszivárgott a hittudományi gondolkodásba a hegelianizmus. Az arisztotelészi filozófia talaján felépített szenttamási bölcelet metafizikájával ellentétben egyre inkább teret nyert – főleg a protestáns teológusok hatására – a teológiában is a hegeli dialektikára épülő gondolkodás. Hegel filozófiájának egyik vonása a fejlődés eszméjének hangsúlyozása. Ebből alakult ki a filozófiai historizmus. Erre a historizmusra vezethető vissza a liberális teológia hermeneutikai konszekráció-értelmezése. A liberális konszekráció-értelmezés szerint **a megértés: a múlt jelenvalóvá tétele**. Ez a szemlélet rokon a fiatal Marx által vallott megértés-koncepcióval: Marx szerint a szerszámot csak az értheti meg, aki ismeri a történetét.

A katolikus teológiában ez a historista filozófiai megalapozás a misztériumteológiában jelentkezett, amelyet XII. Pius pápa 1947-ben elítélt. A szenttamási filozófia egyeduralma a katolikus teológiában XII. Pius pápa haláláig tartott. 1958-tól katedrához jutottak a katolikus teológiai fakultásokon a hegelianus filozófusok is: köztük Karl Rahner. Ettől kezdve a skolasztikus szenttamási metafizikai megértés- és konszekráció-felfogást felváltotta a liberális teológiai historikus filozófiai szemlélet.

A II. vatikáni zsinat tanításában, majd VI. Pál miséjében: a NOM-ban már a liberális teológia váltotta fel a szenttamási szemléletet. Az 1969. adventjétől életbe léptetett NOM (Novus Ordo Missae) az alapítás elbeszélése által már Krisztus egyszeri történeti keresztáldozatát jeleníti meg memoriáléjában. Ezáltal eltöröltetett az OM (Ordo Missae) több mint tizenkilenc évszázadon át

érvényesülő metafizikai szemlélete. Az OM-ben Krisztus testének és vérének a szubsztanciája jelenik meg a kenyér és a bor papi konszekrációja által, míg VI. Pál miséjében: a NOM-ban csupán metafizikai szubsztancialitás nélkül, a történeti keresztáldozat memóriája válik jelenvalóvá a megértés és a közösség hite által.

A trentói zsinat oltárán két könyv szerepelt egymás mellett: a Vulgata és Aquinói Szent Tamás Summa Theologicája. Szent Tamás eme műve az Angyali Doktor 1274-ben bekövetkezett halálát követően, 184 év múlva, 1458-ban jelent meg. Ennek a műnek a III. részében a 83. quaestio is az Eucharisztia tárgyalja. Az Angyali Doktor előbb Szent Ágostont idézi: „Az Eucharisztia szakramentumában Krisztus naponta **immoláltatik** (feláldoztatik).” Majd Szent Tamás ezt írja: „Az Eucharisztia szakramentumának celebrációja: Krisztusnak **immolatiója** (feláldozása).” Utóbbi állítás igazolásaként Szent Tamás Jel 13,8-at idézi. E szerint **Krisztus „a világ kezdetétől leölt bárány”**.

Ez a szenttamási mondat zavart keltett a II. vatikáni zsinat után, ezért az 1960-as években elkészült Neovulgata másképp értelmezi Jel 13,8-at, mint a skolasztikus teológia. Szent Tamásnál azt olvassuk, hogy „Akiknek a neve nincs beírva **a világ kezdetétől leölt bárány** életének könyvébe”. Ezzel szemben a Neovulgatában a következő áll: „Akinek a neve a világ kezdetétől nincs beírva **leölt bárány** életének könyvébe”. A Neovulgata elhárította az akadályt a NOM historikus szemlélete elől, és likvidálta az OM metafizikai konszekráció-koncepcióját. A II. vatikáni zsinat után nem kívánatosá vált a transzszubsztanciáció konszekráció-elmélete, helyette került bevezetésre VI. Pál „Mysterium fidei” kezdetű enciklikája által 1965. szeptember 3-tól a misztériumteológiai, azaz liberális teológiai, hegelianus konszekráció-felfogás.

2. Szent Tamás „**a világ kezdetétől leölt bárány**”-ban Krisztus keresztáldozatának metafizikai értékét és jelentőségét emeli ki, másodlagossá téve a metafizikai értékkel és jelentőséggel szemben a történeti értéket és jelentőséget. Régi egyházi hagyomány és gyakorlat a Szentírás megértése végett a szentírási szakasz olvasása előtti imádság. Elimádkozva az Úr imádságát teszünk kísérletet **a világ kezdetétől leölt bárány** metafizikai értelmezésének megértésére. Miután az imádságban eljutottunk a „Szenteltessék meg a **Te neved**” sorig, olvassuk el Ex 3,1-22-t Isten neve megértése végett.

De még mielőtt belekezdünk, a Szentlélek indítására olvassuk el az igazságtalanul és ok nélkül megölt Ábel történetét (Gen 4,1-8) és a Jézus által az Utolsó vacsorán idézett zsolttár szövegét: „Ok nélkül gyűlöltek engem” (Zsolt 34,19 és 68,5), valamint a Nabukadnezár által tüzes kemencébe vetett három

ifjú történetét, amelyről a Vulgátában azt olvashatjuk: „Ímé négy férfiút látok szabadon járnai a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennük, és a negyediknek ábrázata Isten fiához hasonló.” (Dán 3,25-92) Végül Ábrahám és Izsák történetét is olvassuk el Gen 22,1-24-ben. Itt Isten próbatételképpen így szól Ábrahámhoz: „Vedd a te fiadat, a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórija földjére és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet majd mondok neked.” Miután Ábrahám Isten iránti hűségéből képes lett volna egyetlen fiát is feláldozni Istenének, az Örökkévaló angyala így szól Ábrahámhoz: „Ne nyújtsd ki kezdet a gyermekre, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy és nem vontad meg fiadat az egyetlenegyedet sem Tőlem.” (Gen 22,12) Mindebből megérthetjük, hogy az emberi élet alapvetően tragikus victima-élet, amelyben a szíveket vizsgáló Isten elsősorban az ember szándékát vizsgálja és az Isten a saját Fiát, **a világ kezdetétől leölt Bárányt** adja oda az ember üdvösségéért. Ezen gondolatok után olvashatjuk végig Ex 3,1-22-t az Örökkévaló Isten nevének megértése végett.

Az Ex 3,14-ben ez áll: **AHYH ASR AHYH** (Ehje aser ehje). Ekkor az Istennel beszélgető Mózes azt az utasítást kapta Istentől: Mondd Izrael fiainak, hogy **AHYH** (Ehje) küldött engem. Az AHYH (Ehje) szószerinti fordítása „Vagyok”. Az ezután következő Ex 3,15 csaknem minden fordításban észrevehető félreértésre és téves értelmezésre ad okot. Isten Mózesnek ugyanis nem mondja ki még egyszer a nevét, az AHYH-t (Ehjét), hanem arra utasítja Mózeset, hogy Izrael fiait erősítse meg: az AHYH (Ehje) istennév nem egy másik isten neve, hanem a zsidó ősatyák Örökkévaló Istenének, Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének a neve. Ex 3,15-ben tehát nem arról van szó, hogy Izrael Istenének van egy másik neve is, a YHWH (Jahve). A YHWH ALHIM (Jahve Elohim) magyar fordításban az Örökkévaló Isten. A héber Bibliában szereplő, latin betűkkel átírt YHWH (Jahve) nem istennév, hanem Izrael Istenének legfőbb tulajdonsága, melléknévi igenév, amely a jelen-, múlt- és jövőidejű héber létige összevonásaként keletkezett, jelentése Örökkévaló. Ennek megfelelően már a Genézis (2,4-9 stb helyeken) mindenütt YHWH ALHIM-ként (Jahve Elohimként) említi Izrael Istenét. Ex 3,1-6 tárja elénk a Hóreb hegyén történt Ex 3, 13-15-ben előadott történelmi Isten-kinyilatkoztatás közvetlen előzményét. Ex 3,6-ban **az égő csipkebokor közepéből közölte Isten Mózesel**, hogy Ő azonos Ábrahám, Izsák és Jákob Istenével. Megdöbbenő a szentírási leírásban, hogy Ex 3,4 szerint **az Örökkévaló Isten a csipkebokor közepéből szólt** a saruit isteni parancsra levető Mózeshez. A leírásból kitűnik, hogy Mózes megértette, hogy őhozzá az ősatyák: Ábrahám,

Izsák és Jákob Istene szól, de nem tudta atyái Istenének a nevét. Azt viszont tudta atyái Istenéről, hogy YHWH ALHIM (Jahve Elohim), azaz Örökkévaló Isten. Ex 3,14-ben nyilatkozta ki Ábrahám, Izsák és Jákob Istene Mózesnek – kérdésére felelvén – hogy **Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének a neve AHYH** (Ehje).

3. 1933-ban egy jeruzsálemi zsidó bíróság rehabilitálta Jézust. Erről tájékoztat bennünket Joseph Bonsirven SJ „Les Juifs et Jésus. Attitudes Nouvelles.” (Jézus és a zsidók. Új attitűdök) című 1937-ben, Párizsban megjelent könyvében. Az 1800-as évektől Nyugat-Európa zsidósága nagyszámban alijázott (felment) a Szentföldre. Ezt a visszatérést a Rotschild Bankház finanszírozta. Hyman Enelow Litvániából kivándorolt amerikai reform rabbi beszámolója szerint „a mai zsidók fájlatják Jézus tragikus halálát. Egyesek még kampányt is indítottak Jézus perének revíziójára (In: A Jewish View of Jesus, (Jézus zsidó szempontból) 1920). Jézus rehabilitálása nyomán a szentföldi zsidóság körében elkészült az Újszövetségi Szentírás bibliai héber nyelvre fordítása is. Ezek után 1939-ben Londonban a Trinitarian Bible Society adta ki az Újszövetségi bibliai héber nyelvre fordítását.

4. Az Ex 20,7-ben foglalt tiltás az AHYH (Ehje) istennév kiejtésének tilalmát foglalja magában: „Ne ejtsd ki a te Örökkévaló Istened nevét hiába, mert nem hagyja büntetlenül az Örökkévaló azt, aki kiejti az Ő nevét hiába.” A héber Újszövetségi Szentírásból tudjuk, hogy Jézus hét alkalommal kifejezetten az **AHYH** (Ehje) istennevet alkalmazza Magára, vagyis Üdvözítőnk keresztre feszítése előtt hétszer nyilatkozta ki Isten-voltát. Tudjuk, hogy Tisri hó 15-től hét napon át tartott és tart a Szukkót, azaz a zsidók Sátoros ünnepe, melyen hetven bika rituális leölése a hetven pogány nemzetre utalt, amelyek felett Izraelnek uralkodnia kell. Ez egyike a három zarándokünnepnek a Pészach és a Sávúot mellett. Tórai parancs írja elő az évenként háromszori jeruzsálemi zarándoklatot templomi áldozatbemutatóval egybekötve e három ünnepen. Jézus e parancsnak megfelelően nyilvános működésének harmadik évében Jeruzsálemben ment Szukkót alkalmából.

„Az ünnep javarészen már túl voltak, amikor Jézus fölment a templomba és tanítani kezdett” (Jn 7,14). Ekkor kezdte Jézus kinyilatkoztatni Önmagáról AHYH (Ehje) istennevét. „A nép közül sokan hittek benne 'Ha eljön a messiás, tud-e több csodát művelni ennél?' – mondták. A farizeusok tudomására jutott, hogy ez a szóbeszéd jár a nép között. A főpapok és a farizeusok szolgáikat küldték tehát, hogy elfogják Őt.” (Jn 7,31-32) A farizeusok ugyanis úgy

értelmezték, hogy megszegte a Dekalógus Ex 20,7-ben foglalt tilalmát, amely az Örökkévaló Isten AHYH (Ehje) nevének kiejtésére vonatkozik.

Jézus így szól: „*Csak rövid ideig AHYH (Ehje = Vagyok) még veletek, aztán Ahhoz megyek, Aki küldött engem.*” (Jn 7,33). Ez volt Jézus első Isten-kinyilatkoztatása nyilvános működése során Önmagáról.

Majd így folytatta: „*Keresni fogtok engem, de nem találtok, mert ahol én AHYH (Ehje = Vagyok), oda ti nem jöhettek.*” (Jn 7,34). Ez volt Jézus második Isten-kinyilatkoztatása Önmagáról. „A zsidók erre tanakodni kezdtek: Hová akar menni, hogy meg ne találjuk?” (Jn 7,35).

Jézus harmadik Isten-kinyilatkoztatása Önmagáról ugyancsak a Szukkot alatt történt. Azok után, hogy arra tanította a Tempkomban a zsidókat, hogy „Az igazság szabaddá tesz” (Jn 8,32), néhányan szabadságukat Ábrahám fiavoltukból eredeztették, nem az igazságból. Nekik mondta Jézus a Templomban, hogy „*Mielőtt Ábrahám lett volna, én AHYH (Ehje = Vagyok).*” (Jn 8,58)

Jézus negyedik Isten-kinyilatkoztatása Önmagáról nyilvános működésének harmadik évében Pészach zarándokünnepre Jeruzsálembé vonulása alkalmával történt, miközben „nagy tömeg vonult fel az ünnepre. Hallották, hogy Jézus Jeruzsálembé jön. Pálmaágakat fogtak és kivonultak eléje. Így kiáltoztak: Hozsanna! Áldott, ki az Úr nevében jön, Izrael Királya!” (Jn 12,13) Azok közt, akik fölzarándokoltak Jeruzsálembé, hogy eleget tegyenek a törái parancsnak, néhány pogány is volt. Ekkor Jézus negyedszer, nem zsidók, pogányok jelenlétében nyilatkoztatta ki Isten-voltát: „*Aki szolgálni akar Engem, az kövessen: Ahol én AHYH (Ehje = Vagyok), ott lesz az én szolgám is.*” (Jn 12,26)

Üdvözítőnk ötödik Isten-kinyilatkoztatása Önmagáról az Utolsó Vacsorán tanítványainak mondott búcsúbeszédében hangzott el: „*Ha majd elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magammal viszlek titeket, hogy ahol én AHYH (Ehje = Vagyok), ti is ott legyetek.*” (Jn 14,4)

Jézus hatodik Isten-kinyilatkoztatása Önmagáról az Utolsó Vacsorán mondott főpapi imájában történt, midőn Egyházáért imádkozott: „*Atyám, azt akarom, hogy ahol AHYH (Ehje = Vagyok), ott legyenek velem azok, akiket nekem adtál.*” (Jn 17,24)

Jézus hetedik Önmagáról adott Isten-kinyilatkoztatása így szól: „*Én igaz Atyám, ..., ismertté tettem számukra AHYH (Ehje = Vagyok) Nevedet.*” (Jn 17,26) Ezzel Jézus az Utolsó Vacsorán apostolainak kinyilatkoztatta az Atyával egylényegű Isten-voltát.

5. Mindebből világossá válik számunkra: azért kellett áttanulmányoznunk az Isten nevéről Ex 3,15-öt, hogy ennek nyomán a héber Újszövetségből meg-

értsük: már az Újszövetségben milyen pontosan és félreérthetetlenül kinyilatkoztatta Jézus azt, amit Róla Kr. u. 451-ben a kalkedoni dogma kimondott: **Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember.** Továbbmenve így vált számunkra érthetővé, hogy az Utolsó vacsorán adott „**Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!**” (1Kor 11,24-25) - **mandátum annak az AHYH Istennek a parancsa, aki a csipkebokorból szólt Mózeshez, majd az OM-ben konszekrált kenyérben és borban, mint Fiúisten instaurálja (megújítja) a pap szolgálatával keresztáldozatát.** Ezt magyarázza el számunkra a trentói zsinaton DS 1741: „*Minthogy a celebrált régi (sacrificium) számára az Egyiptomból exitus (kimenet) emlékére pászkát immolált (áldozott fel) Izrael fiainak sokasága, ezért Istenünk és Urunk (a Fiúisten, akinek a neve AHYH (Ehje)) önmagát az Egyháztól a papok által látható jelek alatt immolálandó (feláldozandó) Pászka Növummá (Új Pászkává) instituálta (állította be), ebből a világból az Atyához transitusa (átmenete) emlékére a celebrálandó új sacrificium (Szentmise) számára, mivel vérenek kiontása által minket megváltott és kiragadott a sötétség hatalmából és átvitt az Ő királyságába (Kol 1,13-14).*”

A szent trentói zsinat azért írja fentieket 1562. szeptember 17-én a 22. szekcióban a szentmise áldozatának alapításáról, mert Jézus Jn 12,28-ban hangsúlyozza: „**éppen azért az óráért jöttem**”, ti. a keresztáldozat órájáért. Jézusban nemcsak a feltámadást csodáljuk, hanem elsősorban azt – és ez Jézus akarata és parancsa – hogy Istenemberként a világ bűneiért az Atyaisten kiengesztelésére feláldozta Önmagát. Ezért kell a szentmiseáldozatot a trentói zsinat által megfogalmazottaknak és előírtaknak megfelelően instaurálni (megújítani)! **Vagyis a szentmisének az Újszövetség sacrificiumának (áldozatának) kell lennie!** Nem maradhat az Örökkévaló Isten az ember által bemutatandó áldozat nélkül! Az ember bűnei következtében csak a szentmiseáldozat révén válik méltóvá életére, amennyiben Istent a keresztáldozat megújításaként bemutatott szentmiseáldozattal (OM-vel) folytonosan kiengeszteli az általa naponta elkövetett bűneiért.

6. Ennek az isteni parancsnak a teljesítése végett Borromei Szent Károly irányításával készült el 1566-ban a Szent V. Pius pápa által jóváhagyott Római Katekizmus. E műnek négy része van. Az első a Hiszekegyet tárgyalja, a második a hét szentséget, a harmadik a tízparancsolatot, a negyedik rész az imádságról szól, főként az Úr imádságának elemzéséből áll. A trentói zsinat tanítása alapján összeállított Római Katekizmus a II. rész 4. fejezet 69. pontjában a következőket írja: „Az Eucharisztia az Újszövetség Istentől legelfogadottabb áldozata, amelyben **Az áldoztatik fel és ajánltatik fel**, akiről

Mt 3,17-ben ez olvasható: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Nagyon lényeges, hogy a Római Katekizmus hangsúlyozza: a szentmiseben Krisztus áldozatának nemcsak a felajánlása történik meg, hanem Krisztusnak a feláldozása, a keresztáldozat megújítása is végbemegy. Ezek után a Római Katekizmus II. rész 4. fejezet 70. pontjában a szentmiseáldozatot a zsidó húsvéti pászkabarányáldozattal vonja párhuzamba, amelyben Krisztus az Utolsó vacsorán azt a látható sacrificiumot hagyta apostolaira és azok utódaira, általuk pedig az egész Egyházra, amelyben a kereszten kevéssel az Utolsó vacsora után egyszer feláldozott Krisztus véres sacrificiuma instauráltatik (megújítatik) vérontás nélkül. A II. rész 4. fejezet 71. pont hangsúlyozza, hogy az Eucharisztia sacramentuma konszekráció által hozatik létre. A konszekrációról a II. rész 4. fejezet 19. pontban a Katekizmus azt írja, hogy **a konszekráció** Krisztusnak az Utolsó vacsorán mondott „*Ez az én testem*”, „*Ez az én vérem*” **benedikcióinak** az érvényesen felszentelt pap általi elismérlése nyomán történik. A 71. pont azt is hangsúlyozza, hogy a szentmiseáldozat ereje abban van, hogy a pap felajánlja a pap szolgálatával Krisztus által a konszekrációban reprezentált (megjelenített) **hostiát**. A hostia a feláldozott victima (a victima a feláldozandó áldozati bárány). A trentói zsinat megőrizte és védelmébe vette a reformátorok tanításával és lázításával szemben az Egyház által 15 évszázadon át mondott, **Krisztus: az Atyával egylényegű Isten** által rendelt keresztáldozatot megújító szentmiseáldozatot. Ez a **minden idők miséje** volt az Egyház minden szentjének a történeti Jézushoz és a történeti tényként feltámadott és mennybe ment Krisztushoz fűződő legmélyebb kapcsolata. A trentói zsinat tanítása a mai napig érvényes, de akkor miért kellett új katekizmus 1983-ban a II. vatikáni zsinat után?

7. A Jel 13,8-beli **világ kezdetétől leölt Bárány**, az Istenember Jézus egyszeri keresztáldozatának logikain túl, a metafizikai jelentőségét fejezi ki. Jézus AHYH (Ehje) voltának következménye keresztáldozatának végtelen értéke. **Az OM minden egyes bemutatása Jézus keresztáldozata végtelen értékének konkrét megjelenítése.** Ábel (Gen 4,1-8), Ábrahám és Izsák (Gen 22,1-12), a kemencébe vetett három ifjú (Dán 3,25/92) történetei a victimaként Istenre hagyatkozás példái, amelyek a Megváltó kereszten elhangzó végső akklamációja: „*Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet*” (Lk 23,46) felé mutatnak. Az „ok nélkül gyűlölnék engem” (Zsolt 34,19 és 68,5) a Megváltó kereszten elhangzó „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk 23,34) akklamációjában nyer végső értelmet. Jézus megismert Önmagáról szóló **AHYH (Ehje) istennév- kinyilatkoztatásai a világ kezdetétől**

leölt Bárány metafizikai jelentőségének bizonyítékai. Ezekhez képest a kalkedoni Kr. u. 451-ben kihirdetett dogma egyházi követelményként került megfogalmazásra, mint az üdvösség logikai feltétele. A Szent V. Pius pápa által elrendelt OM szentmise bemutatásai Jézus AHYH (Ehje) kinyilatkoztatásainak fényében **a megváltottság megtapasztalásának biztonságát adják a transzszubsztanciáció** által.

Ezzel szemben a NOM ünneplő igehirdetés a megváltás logikai feltételéről. A NOM-ban a transzszubsztanciáció helyett bevezetett misztériumteológia a reformátorok tanításának rejtett rehabilitációja **DS 1636** ellenében! A „**vere et realiter et substantialiter**” minden pontjában megtagadatik a misztériumteológia által. Maga a misztériumteológia már SC 47-ben bevezetésre kerül a II. vatikáni zsinaton, de a NOM megalkotásához VI. Pál „*Mysterium fidei*” kezdetű enciklikája nyújtott hivatkozási alapot. Az eucharisztikus áldozatot ettől fogva már, mint misztériumteológiai ünneplést értelmezi a zsinat utáni teológia és a liturgikus gyakorlat. Krisztusnak a zsinat utáni Eucharisziában kenyér és a bor színe alatti jelenléte már csak **sub signis**, azaz jelek alatt értendő. Az ünneplő közösségben jelenlévő Krisztus, mint **a kenyér és a bor jelölete** kerül misztériumteológiai meghatározásra.

A **vere** (igazán) jelenlét megtagadásához vezetett a transzszubsztanciációt felváltó misztériumteológiai szemlélet. Ugyanis Hegel Enciklopédiájában kiemelt tétel: „**Ami valóságos, az ésszerű.**” Egyenértékűen átfogalmazva: Ami irracionális, az irreális is. Eszerint a misztérium az irracionális, és ebből következően nem rendelkezhet realitással, valóságos tartalommal. Vagyis a misztérium Hegel felfogása szerint pusztán hiedelem. **A misztériumteológiát éppen ezért ítélte el XII. Pius pápa** 1947-ben kiadott „*Mediator Dei*” kezdetű enciklikájában (**DS 3855**). A misztériumteológia külön is elítélésre került a Szent Officium által 1948. november 25-én, ugyanis a misztériumteológia megváltoztatta Krisztus **realiter** (valóságosan) jelenlétének az értelmét. A **Szent Officium** a következőt írja a misztériumteológia tanításáról: Krisztusnak „*a liturgikus kultusz misztériumában reális jelenléte nem történeti, hanem misztikus és szentségi*” (DS 3855) Ennek ellenére a II. János Pál-féle Katekizmus 1375. és 1378. pontjai szerint Krisztusnak az Eucharisziában **reális jelenléte** az alapítás elbeszélését és annak hívők általi megértését követő térdhajtásban vagy mély meghajlásban a közösség által kifejezett hit nyomán realizálódik a hívő közösség tudatában. Tehát NOM-ban Krisztus reális jelenlétének a tartalma a közösség tagjainak hite által a tagok együttes meggyőződése, azaz a hívek tudattartalma. Így már világos, hogy a **substantialiter** (lé-

nyegileg) jelenlét *memorialiter (emlékezetileg) értendő*, célra irányultsággá, transzfalizációvá módosult, miután Krisztusnak a közösség hite általi jelenléte a közös hitbéli meggyőződés tartalmat hordozza. Vagyis **a misztériumteológia NOM-ben megfosztotta** a Jézus mandátuma (1Kor 11,24-25) értelmében a keresztdozatot instauráló **OM-t metafizikai dimenziójától, mivel NOM likvidálta OM történeti keresztdozatot instauráló (megújító) erejét**. Mindennek fényében kétségek gyötörhetnek bennünket az OM-t NOM-re változtató hatalmat gyakorlók szentté nyilvánítása vonatkozásában, minthogy 1962-ig az Egyház szentjei mind-mind a minden idők miséjéből merítették és építették föl életszentségüket...

D.P.

Másik egyház

Jan Paweł Lenga érsek új könyvében egy másik egyházat említ a Katolikus Egyházon belül. A könyvével kapcsolatban vele készített interjúban az alábbiakat fejt ki.

„A Katolikus Egyházat nem valami nagy nemzeti vagy világhős, nem egy tábornok vagy országvezető alapította. A Katolikus Egyház alapítója Jézus Krisztus, valóságos Isten és valóságos ember. Ezt a különbséget a föld és az ég közötti távolsághoz hasonlíthatjuk. Meg kell értenünk, hogy Isten alapította az Egyházat, és joga van ahhoz, hogy parancsolatokat adjon azoknak, akik az Egyházzal tartoznak, hogy meghatározza, hogyan éljenek, hogyan cselekedjenek, hogyan dolgozzanak és hogyan teljesítsék kötelességeiket. Éppen úgy, ahogyan Ő maga is szent, ahogyan Ő magára vállalta az ember megmentésének küldetését is, aki az ősszülői, Ádám és Éva miatt bűnbe esett.

Neki joga van parancsolatokat adni, mert alávetette magát a saját parancsolatainak, és mindannyiunkat megmentett. Nem azért vetette alá magát a parancsolatoknak, mert bűnös volt, hanem azért, mert magára vette a bűneinket. Magas áron váltott meg minket. Így joga van követelni azoktól, akiket elhívott, hogy hirdessék az Ő evangéliumát időben és időn kívül, mindig és mindenhol... hogy megtartsuk mindazt, amit Krisztus parancsolt nekünk; és íme, Ő velünk van minden napon a világ végezetéig.”

Az mondja Lenga érsek, hogy ha az Egyházban hirdetett tanítás az a tanítás, amit az apostolok hirdettek, akkor az a Katolikus Egyház. Ezt azért is jó,

hogy tisztázza, mert ma egyre nagyobb zűrzavar van Egyházunkban. „Kvázikatólikus tanítók” tanítanak, és az emberek hallgatnak rájuk, és ezáltal összezavarodnak. Az emberek zűrzavarban vannak, különösen azok, akik nincsenek tisztában azzal, hogy mit tettek velük. Csak azt vették észre, hogy már nem tudják, hol vannak. Ugyanaz az épület, ugyanazok a festmények, de a tanítás teljesen más. Minden teljesen más.

Feltesz Lenga érsek egy alap kérdést: Mi volt Isten akarata Jézus Krisztus számára? Engedelmesség egészen a kereszthalálig. És Krisztus valóban felment arra a keresztre, hogy megmenten engem, hogy megmenten téged, és hogy megmentse az egész világot. Véleménye szerint ugyanez Isten elvárása a Katolikus Egyház mindenkor vezetőjével szemben is, hogy Isten parancsainak teljes mértékben engedelmeskedjen. A mai vatikáni helyzet nem ezt mutatja...

A krisztusi tanítástól elhajló, Egyházunkon belül egyre szélesebb réteget nevezik „másik egyháznak”, melyet Viganó érsek „mély egyház” kifejezéssel illetett a közelmúltban.

A jövőbe tekintve azt mondja, hogy „Krisztus nem arra hív minket, hogy újabb forradalmat csináljunk, mint amelyet a II. vatikáni zsinaton tettek. Krisztus ellenforradalomra hív minket, hogy egyenes úton harcoljunk, a hit útjain, Isten parancsolatainak teljesítésével teljesítsük mindazt, amit Isten tanít nekünk a katekizmusokon keresztül – jó katekizmusokban a II. vatikáni zsinat előttről –, így visszatérhetünk a valódi tanításhoz, és nem fogunk elveszni.”

Az egyházi szabadkőművesség ma megrontja a Katolikus Egyházat. „Az emberek látják, hogy a gyom gyönyörűen nő a búza között, de a búza egyre kevésbé látható. Pedig amikor eljön az aratás ideje, csak az igazi búza ad majd táplálékot az embernek, míg a gyom haszontalan lesz. Ez a hamis egyház, amely az embereket tévútra vezet, nem az üdvösségre, hanem a kárhozatra. El kell dobni, akárcsak a gyomot. Mindannyiunknak ki kell gyomlálnunk ezt a lelkünkben, azáltal, hogy visszatérünk a hagyományokhoz, és az evangéliumot éljük, Krisztus szellemiségét, az első apostolok és az előttünk élt szentek cselekedeteit, Krisztus minden követőjéét. Különböző bűnösök leszünk abban, amihez ez a „mély egyház” vezet. A „mély egyházat” a vatikáni vezetés képviseli, akik összegyűltek, elfogadták ezt a forradalmi programot, és még mindig ezt élik.”

A könyv írója természetesnek veszi, hogy a hagyományokhoz ragaszkodók zavarják ezt a vezetést, természetesnek veszi, hogy ezért őt is üldözni fogják, igyekeznek elpusztítani. Érdekes, amikor említi, hogy néhány püspök társa megkereste, hogy ne beszéljen ezekről, azért, hogy csend és béke legyen. De azt írja, hogy neki nincs szüksége ilyen „szent békére”, neki Isten békéjére

van szüksége a szívében! Ezt viszont csak úgy lehet elérni, ha teljesítjük Isten parancsolatait és Krisztus minden tanítását, amit nekünk adott, és követjük az Ő életét, ahogyan Ő parancsolta nekünk.

Krisztus azt mondja: „Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van” – elismerni Krisztust nyilvánosan, az emberek előtt. Krisztus így folytatja: „De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt, aki a mennyekben van”, „ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is” – Jézus Krisztus előtt.

Amikor Isten eljön, minden a maga teljességében fog beteljesedni. Semmi sem fog megváltozni Isten törvényében. Minden beteljesedik. És jaj azoknak, akik nem tanítanak Isten törvényének teljesítésére, és akik maguk sem követik azt.

Felszólít minket is, hogy harcolnunk kell a „mély egyház” ellen. De csak az tud harcolni ellene, aki a gonoszságból kiszabadul, és rálép a Krisztushoz vezető sziklás és meredek ösvényre. Sziklás, keskeny út a bűnbánat, a megtérés, a szentségek szerinti élet, a szentgyónás. Nem a ma kizárólagosan hirdetett hamis irgalmasság és az igazságosság mellőzésének útja.

Ha azt mondjuk, hogy nincs igazságosság Istenben, akkor hamissá válunk. Krisztus az út, az igazság és az élet. Krisztus az igazságosságról beszélt, azt mondta, hogy a pokol létezik. Azt mondta az apostolainak, hogy menjenek és hirdessék ezt, hogy az emberek elkerülhessék ezt a büntetést. Figyelmeztessétek az embereket, hogy ne jussanak a pokolba! Az apostoloknak tehát ezt kell tenniük. Nem vitatkoznak Krisztussal. Ezt kell tenniük, és nem vitatkoznak erről. De Bergoglio mindent kérdésessé tesz a világ összes vallásával és tévedésével. És ezzel valóban lerombolja Krisztus műveit, amit Krisztus az Ő igaz és fényes Egyházában létrehozott. De a pokol kapui nem fogják legyőzni az Ő Egyházát!

„A „mély egyházat” építő bíborosok és püspökök hatalmas kárt okoznak maguknak. És természetesen kárt okoznak mindazoknak, akik hallgatnak rájuk... Ha elutasították a Krisztus iránti engedelmisséget, akkor nincs joguk ahhoz, hogy önmaguknak engedelmisséget követeljenek, mert ők nem az igaz Krisztust hirdetik. Nem az Egyház valódi tanítását hirdetik, amelyet évszázadokon keresztül hirdettek. És a „mély egyháznak” nincs joga engedelmisséget követelni. A világ programját hajtja végre, teljesen alávetette magát a világnak. És tudjuk, hogy a világ az ördögé, és az ördög uralkodik rajta. És ki még, ki más uralkodik a világon? Azok, akik teljesen alávetik magukat az ördögnek: a hatalom képviselői, elnökök, miniszterelnökök, a hadsereg, tábornokok, politikusok, üzletemberek, művészek, akik nagyon szerencsések ebben az életben, akik ódát énekelnek az ördögnek. Az ördög tehát fizet nekik ezért, mindenük

megvan. De nincs meg nekik a Mennyország. A poklot hordozzák magukban, a halált örízgetik magukban. Ezért a két lábon járó halottak kifejezés. Ez az, amik ők. De azt hiszik, hogy minden rendben van. Amíg el nem jön az idő.

Azok, akik Krisztust követik, figyelmen kívül hagyják a mai „mély egyházat”, „másik egyházat”, amely az ördög világához csatlakozott, és nem Krisztushoz – ez a „másik egyház” el fog pusztulni.

És az az Egyház, amelyik hű maradt Krisztushoz, diadalmaskodni fog, és uralkodni fog Krisztus Királyságában, ahol minden térd meghajol előtte, a mennyben, a földön és a föld alatt. Mert Krisztus méltó minden tiszteletre és dicsőségre. És azoknak a térdei, akik ellene voltak, és nem az Ő igaz tanítását hirdették, szintén meg fognak hajolni előtte.”

Egy felszólítással fejezi be Lenga érsek: „Testvéreim, térjünk vissza az igaz Egyházhoz, a II. vatikáni zsinat előtti Egyházhoz! Ámen! Hála legyen Istennek! Dicsőség Neki mindörökkön örökké!”

Jánossy Gábor

(<https://invocabo.wordpress.com/2022/02/08/jan-pawel-lenga-ersek-a-masik-egyhazirol/>)

Benedek lemondásának hivatalos kivizsgálására lenne szükség

Aldo Maria Valli olasz vatikáni újságíró egy interjút készített Carlo Maria Viganò érsekkel, melynek – helyhiány miatt – részleteit olvashatjuk az alábbiakban – a szerkesztő.

Viganò: A katolikusoknak, mint állampolgároknak joguk és kötelességük, hogy polgári és politikai szerepvállalásukkal befolyásolják a társadalmat. Felelőtlenség lenne hátradőlni és hagyni, hogy mások részt vegyenek a nemzet politikai életében, különösen egy olyan pillanatban, amikor a természetjog és az erkölcs elveit figyelmen kívül hagyják vagy nyíltan ellenzik. Igaz, hogy a demokratikus rendszernek vannak gyenge pontjai, mert a kormányzás hatalmát a számbeli többségnek adja, nem pedig annak, ami helyes és jó. Azonban el kellene ismernünk, hogy először a világjárvány bohózat, most pedig az orosz-ukrán válság által megértettük, hogy a többség – a mainstream média minden manipulációja ellenére – egyre kevésbé van meggyőződve a hivatalos narratíváról. Ez azt mutatja, hogy szakadás van az uralkodó politikai osztály és a pol-

gárok között, akik felismerik, hogy puccsot hajtott végre ellenük a globalista elit által rabszolgasorba taszított bürokraták és politikai vezetők maffiája.

Amint az emberek megértik, hogy csendes puccs történik, reagálniuk kell, és szembe kell szállniuk a diktatúrával, mielőtt megfosztják őket más alapvető jogaiktól...

A társadalmi és politikai elkötelezettséget nyilvánvalóan természetfeletti perspektívával kell összekapcsolni, egyesítve a cselekvést az isteni gondviselés segítségével bízó imádsággal. A papok, a szerzetesek és az összes hívő ezért arra hivatott, hogy lelkileg kísérjék testvéreiket a jó harcban, nemcsak imával, hanem bűnbánattal, böjtöléssel és a szentségek gyakori vételével is. Isten irgalma és a Boldogságos Szűz erőteljes közbenjárása a valódi megtérés konkrét gesztusát várja tőlünk, hogy kegyelmek áradatát zúdítsa a szegény emberiségre. Így számbeli kisebbségünk és eszköztelenségünk az ellenséggel szemben lehetőséget ad az Úrnak, hogy megmutassa az Ő szavainak igazságát: Sine me nihil potestisfacere – „Nélkülem semmit sem tehettek.” (Jn 15,5)...

A bergoglio-i egyház és az egész világ püspöki karának bűnrészessége a pszichopandemikus bohózatban a hierarchia egyik mélypontját jelentette az Egyház egész történetében. De ez a logikus következménye egy olyan korrump és romboló ideológiának, amely a II. vatikáni zsinaton találja meg alapjait, ahogy azt alkotói büszkén ismételtetik...

Nyilvánvaló, hogy a katolikus hierarchia hitehagyása az a büntetés, mellyel az isteni felség a lázadó és bűnös emberiséget sújtja, hogy az felismerje Isten szuverén jogait, megtérjen, és végül visszatérjen Krisztus szelíd igája alá. És amíg a püspökök nem ismerik fel árulásukat és nem tartanak bűnbánatot, addig a világ számára nincs reménység, hiszen üdvösséget csak az egy Pásztor alatt álló egyetlen nyájban lehet szerezni...

AMV: Nemrégiben egy Demos úlnéven aláírt memorandum keringett a Szent Kollégium tagjai között, amely felsorolja azokat a katasztrófákat, amelyeket Bergoglio pontifikátusa minden (doktrinális, pasztorális, vezetői, gazdasági, törvényhozási) szinten okozott...

Viganò: Ennek megtétele már előrelépés ahhoz képest, hogy dicsőítjük őt. De az argentin és udvarának borzalmai és hibái nem a semmiből bukkantak fel, mintha az előző pontifikátusokban minden tökéletes és csodálatos lett volna. A válság a II. vatikáni zsinattal kezdődött: egy betegség tüneteit nehezményezni anélkül, hogy megértenénk az okait, haszontalan és káros művelet. Ha a bíborosi kollégiumot nem sikerül meggyőzni arról, hogy vissza kell térni

ahhoz, amit az Egyház XII. Piusig hitt, tanított és ünnepelt, akkor a jelenlegi rendszerrel szembeni minden ellenállás biztos kudarcra van ítélve...

Ne felejtjük el, hogy bizonyos pápákat megkap az Egyház, másokat pedig ráruháznak az Egyházra. De mielőtt a következő konklávéről beszélnénk, szükséges megvilágítani XVI. Benedek lemondását és a 2013-as konklavé manipulálásának kérdését, amely előbb-utóbb hivatalos vizsgálat tárgyát kellene, hogy képezze.

Ha bebizonyosodik a szabálytalanság bizonyítéka, akkor a konklavé érvénytelen lenne, és Bergoglio megválasztása is érvénytelen lenne, ahogyan minden kinevezése, kormányzati aktusa és tanítói kijelentése is érvénytelen lenne.

Ez egy olyan *visszaállítás* lenne, amely gondviselészerűen visszavezetne minket a status quo ante-hoz, egy olyan bíborosi kollégiummal, amely csak azokból a bíborosokból állna, akiket XVI. Benedek idejéig neveztek ki, kizorítva mindazokat, akiket 2013 óta kreáltak, és akik köztudottan ultraprogresszívek.

Minden bizonnyal a jelenlegi helyzet, a Ratzinger lemondásáról és Bergoglio megválasztásáról keringő pletykákkal nem segíti az egyházi testületet, és zavart és értetlenséget kelt a hívek körében.

A katolikusok itt is könyöröghetnek az Isteni Felséghez, hogy kímélje meg Egyházát a további megaláztatásoktól azzal, hogy jó pápát ad nekik. Ha van olyan bíboros, aki valóban „változtatni akar a dallamon”, akkor jelentkezzen, és – az Isten szerelmére – hagyja abba a II. vatikáni zsinatra való hivatkozást, és gondoljon inkább a papság és a hívek megszentelődésére...

Ez visszavezet bennünket kiindulópontunkhoz: A II. vatikáni zsinat, amely ahelyett, hogy a világot az Egyházhoz térítette volna, az Egyházat a világhoz térítette, és így evangelizációja eredménytelenné vált. Sok szó esett a „missziós egyházzal”, de ezzel párhuzamosan az ígehirdetés ostoba emberbarát eszmék, fáradt baloldali ideológiák és üres pacifista jelszavak propagandájává vált. És íme, mi jött ki ezekből a jezsuita iskolákból, a II. vatikáni zsinat *krémje*: olyan emberek, mint Pelosi és Biden, akikben semmi katolikus nincs, de büntetlenül mutatkozhatnak, hogy szentáldozáshoz járuljanak püspökök, sőt maga Bergoglio tapsa által kísérve...

Az orosz-ukrán válság egy olyan Bident mutat nekünk, aki a mély állam bábja, aki makacsul megakadályozza a békét a jelenlegi konfliktusban, mert túlságosan is azzal van elfoglalva, hogy mind saját, mind Hunter fia botrányait eltussolja. Gondolok itt például Burismára és az ukrainai biolaborokban lévő amerikai érdekeltségekre. Ha a bizonyítékok Hunter Biden megvádolásához vezetnek, és bebizonyosodik apja, Joe érintettsége, elkerülhetetlen és bősége-

sen indokolt lesz a vádemelés, és ez visszavezetheti Trumpot a hatalomba. Ha eközben a folyamatban lévő vizsgálatok bizonyítják, hogy választási csalás történt (2020-ban), Trumpot lehetne kikiáltani elnöknek. És ez halálos csapás lenne a mély államra és a Nagy Újraindításra...

A pandémiás bohózatban a tömegmanipuláció minden elvét nagy sikerrel alkalmazták anélkül, hogy ezek ellen megfelelő tömeges reakciót váltottak volna ki azokból, akiket megfosztottak jogaiktól, munkájuktól, fizetésüktől és utazási lehetőségüktől.

A hívők, mint a társadalom tagjai, szintén elszenvedték a COVID-os rezsimpropagandát azzal a súlyosbító körülménnyel, hogy a polgári hatóságokat az egyházi hatalom ratifikálta és támogatta, amely ezért a katolikusokat arra készítette, hogy kritikátlanul engedelmessé legyenek a lezárásoknak, a maszkok használatának és az erkölcsileg elfogadhatatlan kísérleti génterápia alkalmazásának. El kell tehát ismerni, hogy a pszichopandémia és a vakcinakampány elfogadásáért a felelősség szinte teljes egészében az egyházi lelképásztorokat terheli, különösen Bergoglio-t, aki nem titkolja, hogy feltétel nélkül támogatja az Új Világrendet, a Világgazdasági Fórumot és a globalista ideológiát.

A mi Urunk mondta: „*Ezentúl ha öten lesznek egy házban, megoszlanak egymás közt: három kettő ellen, és kettő három ellen. Meghasonlik az apa a fiával és a fiú az apjával, az anya a lányával és a lány az anyjával, az anyós a menyével és a meny az anyósával.*” (Lk 12,52-53). És még egyszer: „*Halálra adja majd a testvér a testvért, az apa a gyermekét, a gyermekek meg szüleik ellen támadnak és vesztüket okozzák. Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek nevéért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözüli.*” (Mt 10,21-22)...

Az igazság nem egy bunkósbót, amivel ütni lehet azokat, akik figyelmen kívül hagyják azt, hanem világosság, melyet nem lehet a véka alá rejteni, világosság, amely talán eleinte vakít, de amit a jóakarató és jó lelkiismeretű emberek nem hagyhatnak figyelmen kívül. Aki nem akarja látni ezt a fényt – ami mindig a világ egyetlen Világosságának, Krisztusnak a sugara –, az a sötétség oldalára áll, és a szeretet segítségével kell neki segíteni, hogy kilépjen a sötétségből. Ez még inkább igaz szeretteinkre: téves meggyőződésük gyakran megroppan, amikor ellenségeskedés nélküli, türelmes válaszukkal találkoznak, és idővel megértik, hogy „összeesküvés-elméletünk” egyszerűen csak ésszel és éleslátással vetítette előre azokat a dolgokat, melyek rövidebb idő után a nyilvánosság elé kerülnek. Persze könnyebb megérteni a pszichopandémia csalását, mint azt a sokkal nagyobb csalást, amit a modernisták a zsinattal együtt keltettek...

Videbunt in quemtransfixerunt – „*Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.*” (Jn 19,37), mondja a Szentírás. Nézzünk mi is Megváltónkra, akit a szenvedés gyötrelmei megzavartak, és gondolkodjunk el azon, hogy mindannyian milyen szerepet játszottunk Urunk szenvedéseiben. Bánjuk meg bűneinket, hűtlenségeinket, az emberi tisztelet hajszolását, azokat az alkalmakat, amikor vétkesen hallgattunk. Ébredjünk fel középszerűségünkől és álljunk bátran a Királyok Királyának zászlaja alá, kezdve azzal, hogy Isten kegyelmében élünk, elmondjuk a rózsafüzért, részt veszünk a szentmisén, gyakran elmegyünk gyónni és szentáldozásban részesülünk. És emlékezzünk arra, hogy nincs feltámadás a kereszt nélkül, és hogy a halál eszköze az Úr által kiontott Legdrágább Vér által vált az élet és a győzelem jelképévé.

(2022. április 3. Forrás: www.lifesitenews.com)

(<https://hu.endoftimenews.com/news/vigano-ersek-benedek-lemondasanak-hivatalos-kivizgalasara-van-szuksege-az-egyhaziaknak>)

Ettől kezdve

„*Ezután Jézus elment tanítványaival Fülöp Cezaréájának a környékére. Útközben megkérdezte tanítványait: „Kinek tartanak engem az emberek?” Azok így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások valamelyik prófétának.” Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti mit mondotok, ki vagytok?” Péter válaszolt: „A Messiás vagy.” A lelkükre kötötte, hogy ne szóljanak róla senkinek. Ettől kezdve arra oktatta őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie. A vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad. Ezt egészen nyíltan megmondta.*” (Mk 8, 27-32)

Csodálatos Jézus finom rávezetése a lényegre. „Kinek tartanak engem az emberek?” Hiszen rögtön utána tovább folytatja, hogy az apostolok kinek tartják őt?

Már egy ideje együtt vannak, együtt járják a falvakat, városokat. Sok mindent láttak már az apostolok, mire felteszi ezt a kérdést Jézus Krisztus. És amikor Péter – az apostolok nevében – válaszolja, hogy a Messiásnak tartják őt, csak ezután beszél nekik arról, hogy neki végül majd szenvednie kell.

Csodálatos, ahogy átvilágít ezen a szakaszon is Jézus isteni szeretete. Először megvárja, hogy lelkileg eljussanak odáig, hogy őt egyértelműen Messiás-

nak tartásuk, és csak azt követően kezd arról beszélni nekik, ami Izaiás prófétánál is meg van jövendölve, hogy a Messiásnak szenvednie kell.

Az apostolok lelki fejlődése is szép lassan zajlik. Már eljutottak odáig, hogy megértsék, lássák, hogy Jézus valóban a Messiás, de a tapasztaltak alapján – hogy Jézus minden szorításból kibújik – nem bírják emberileg megérteni, hogy miként lehetséges az, hogy egyszer eljön az ideje, amikor elvetik őt és megölik. A feltámadását nyilván fel sem tudták fogni, de már a szenvedését sem tudták elképzelni.

Vajon én melyik szakasznál tartok a Krisztus-követésben? Meg tudom-e érteni, hogy szenvedés nélkül nincs feltámadás, de nem csak Jézusnál, hanem az én életemben sem. Fel tudom-e, fel akarom-e dolgozni lelkileg, hogy az önként vállalt lemondás, böjt, szenvedés az, ami igazán meghozhatja számomra és szeretteim számára a lelki feltámadást? Vállalom-e ezért az alkalmanként engem ért szenvedéseket, és fel tudom-e, fel akarom-e ajánlani szeretteim lelkének megmentéséért?

Legalább ettől kezdve tudatosuljon bennem, hogy csak a golgotán keresztül juthatunk el a feltámadásba, az örök boldogságba. És ezt igyekezzem a környezetemben levőkkel is megbeszélni, tudatosítani, Isten segítségével.

Jánosy Gábor

Jézus Urunk tanítása Sükösdön

A sükösdői Jézus-jelenésekről és a Golgotáról 2021 évi 1. lapszámunkban írtunk részletesebben. Most csak néhány saját gondolatot tudunk közreadni, mivel a Bűnbánati (Nagyböjti) idő összes tanítását kizárólag együtt, Húsvét után lehet nyilvánossá tenni. Ez az ide évben lapzártánk utánra esik.

Megimádkozott választás

A sükösdői Golgotán járva – a parlamenti választások után – komolyan felmerülnek a következő gondolatok: miért pont így alakult a választás és annak eredménye?

Az alapvető választ tudjuk: sokan imádkoztak. De ennél egy kicsit árnyaltabban is érdemes megvizsgálni ezt a helyzetünket most, 2022-ben.

Alaphelyzetben azt mondanám, hogy a Fidesz túlnyerte magát, mert hiányzik az egészséges kontroll a kormányzáshoz. De ez is csak egy megközelítése a választásnak.

Sükösdön Takács Zoltánné, Marika 29 éve minden hónap első péntekén végigjárja Jézus kereszttútját, a Golgotát. Ez a világon egyedülálló esemény, melylyel az illetékes püspök nem tud mit kezdeni – a hírek szerint. Korrekt kivizsgálás 29 év alatt még el sem indult, viszont az Egyházmegye papjainak meg van tiltva, hogy a helyszínre (magán telek) látogassanak. Egyelőre itt tartunk...

Marika Jézus Krisztus kérésére vállalja 29 éve minden első pénteken, bűnbánati (nagyböjti) időben pedig minden pénteken a Golgota végigjárását, mely után napokig igen komolyan szenved az átélt fájdalomtól. Mindezt szeretetben felajánlva sokmindenért...

Tavaly nyáron Jézus megkérte, hogy onnantól a választásokig minden Golgotát külön ajánljon fel hazánkért. Ennek a kérésnek eleget tett, szeretetből, hazaszeretetből. Itt kívánom megjegyezni, hogy egy évvel ezelőtt a Golgota igazi szenvedést okozó szakasza kb. egy óra 15 perc volt. Ez mostanra, a szenvedések növekedésével kb. egy és háromnegyed órává növekedett. Most már a nagy fájdalmak idején nem kiált fel, hanem már a fájdalom olyan mértékű – melyet szeretetben elvisel – hogy már némán „kiált fel”, hiszen az arcán, a testén látszik, hogy ez nem a szenvedés könnyebbedését, hanem annak súlyosbodását jelzi.

Ez az elképesztő engesztelő áldozat, melyet Takács Zoltánné, Marika vállal, ez egyértelműen kegyelmet leendő áldozat. Itt nem lehet azt a gondolatot megkerülni, hogy ezen ismeretek birtokában biztos, hogy igen nagy részben Marikának köszönhető, hogy hazánkban a parlamenti választások így zajlottak.

Ősszel és télen minden tele volt azzal a reális felvetéssel, hogy akár a kormány, akár az ellenzék fog nyerni, mindenképpen komoly utcai tüntetések, esetleg polgárháborús helyzet fog kialakulni hazánkban. Ezzel szemben a választás teljes békében, nyugalomban zajlott le, sőt a nyugati megfigyelők jelentős része mintaként emlegeti a választásokat az egész világ számára. Milyen érdekes. Miért volt ez így? Számomra egyre egyértelműbb, hogy ez első sorban Marikának, az ő önkéntes áldozat vállalásának köszönhető! Nyilvánvalóan a sok száz és ezer engesztelővel együtt, akik kisebb-nagyobb áldozatot, imádságos időt ajánlottak fel hazánk jövőjéért.

Ha valakinek ez túlzóan hangzik, akkor gondoljon arra a történészek által elfogadott tényre, hogy a tatárdúlás után Szent Margit áldozatvállalásának volt köszönhető hazánk feltámadása – nyilván az akkor élt többi engesztelővel

együtt. Tehát lehet egy személyhez kötődően is egy ország, egy nép lelki megsegítéséről beszélni. Még akkor is, ha jelenleg a hivatalos Egyházunk úgy áll hozzá a sükösdi Golgota járáshoz, ahogy.

Mindenesetre adjunk hálát Istennek, hogy a választások – egyértelműen kegyelmi segítséggel – ilyen eredménnyel és ilyen békésen zajlottak le, mely reménykeltő a közeli háború, és az azzal egyre inkább fenyegető éhínség veszélye tekintetében, amikor a Kárpát-medence terményeivel különösen kritikusá válhat a gazdálkodásunk. Imádkozzunk, engeszteljünk tovább!

Jánossy Gábor (2022. április)

A harmadik alkalom

Március 18-án, a Bűnbánati idő harmadik golgotáján volt alkalmam újból résztvenni Sükösdön az engesztelésen. Ez alkalommal tűnt fel számomra, hogy a keresztút járásban kétszer is feltűnik a hármasszám, a Getszemáni kertben háromszor vonul el Jézus magányosan imádkozni, majd a keresztút járásában háromszor esik el. Ezekben belül a harmadik alkalom ad megerősítést a vállalt keresztút végigviteléhez.

A vérrel verítkezés során nagy félelem környékezi meg Jézust, mely kívülről úgy tűnik, azért van, mert nem biztos benne, hogy emberként a rá váró keresztutat végig tudja-e vinni. És a Mennyei Atyához történő sok-sok könyörgése végül, a harmadik óra végefelé meghallgatásra talál, és az Atya szent angyalával elküldi a kelyhet, mely kegyelmi hatására megszűnik Jézus félelme.

Az egyértelmű, hogy semmilyen komolyabb kínzást, szenvedtetést félelemmel nem lehet kibírni, abban csak elesni lehet. De ha a félelem nincs az ember szívében, mert egy sokkal távolabbi pontra tud tekinteni, akkor végig lehet vinni sokféle szenvedést, megaláztatást.

A másik eset, amikor Jézus harmadszor is elesett a keresztútját járva. Adigra már olyan mértékű vérvesztése volt, hogy teljesen érthető az, amit a „narrátor szövegben” hallunk, hogy fázott, didergett, és újból elfogta a félelem, hogy nem tud feljutni a Golgota hegyére. És ekkor a bűnök bocsánatáért könyörög a Mennyei Atyához, sokak bűneinek bocsánatáért, és végül a Mennyei Atya szeretete jeleként Egyszülött Fiát kegyelmeivel újból elhalmozza, mely melegségével átjárja, és mégis fel tud állni harmadik eleséséből, és végig tudja csinálni vállalt küldetését.

Érdeemes elgondolkodnunk azon, hogy Jézusnak ezen alkalmakkor a harmadik esetben érkezett el a kegyelmi ajándékok ideje. A szent hármasszám is nyilván benne van ebben a két helyzetben, de egyben arra kell, hogy bízasson bennünket, hogy legyünk elég kitaróak kéréseinkben, ne keseredjünk el soha, amikor nem érkezik meg gyorsan a kegyelmi ajándék. Mert az imádság mindig meghallgatásra talál, de nem mindig akkor és olyan módon érkezik a segítség amikor és ahogy várjuk azt. Engesztelésünkhöz a remény mellett a türelem és a kitarás is elengedhetetlenül szükséges!

Jánossy Gábor (2022. március)

A Sátán beszél belőled

2022. április 8-án, a Bűnbánati idő hatodik golgotáján volt alkalmam újból résztvenni Sükösdön az engesztelésen. Ez alkalommal tűnt fel számomra először egy speciális összefüggés Krisztus esete és adottságaink között. A Golgota elején szoktuk hallani, hogy Jézus Krisztus kijelenti, hogy holnap elindulnak Jeruzsálem felé, ahol neki sokat kell szenvednie, keresztre feszítik, de harmadnapra feltámad. Az apostolok jellemzően a mondatnak csak az első, „kellemes” felét hallják meg, de egy apostol meghallva az egész mondatot Jézushoz megy, és javasolja, hogy akkor menjenek másfelé. Jézus azonnal válaszol, hogy „a Sátán beszél belőled”, nem Isten szerint gondolkodsz.

Ismerjük ezt a történetet, de most először döbbsentem rá, hogy mindezen – Sátán által indított – gondolatok képződése közben Jézus Krisztus ott volt közöttük. Mégis kialakulhattak ilyen gondolatok az egyik apostolban. És mi van velünk?

Mi ott vagyunk templomunkban, ahol a Tabernákulumban valóságosan közöttünk van Jézus Krisztus, és úgy gondoljuk, „biztonságban vagyunk”. Hiszen Jézus Krisztus a közelünkben van, ezért nem történhet velünk semmilyen furcsa dolog, nem születhet furcsa gondolat. Ez a szentírási szakasz éppen ezt cáfolja...

Vigyáznunk kell, óvatosnak kell lennünk, hiszen Jézus Krisztus közelsége nem garancia a Sátán távoltartására. Sajnos – ahogy néha tapasztalhatjuk is – a Sátán nagyon ügyesen megtalálja azokat a „réseket”, melyekkel még a templomban, a Tabernákulum közelében is eltévelyedhetünk. Sajnos semmilyen garancia nincs, hogy a Tabernákulum közelében nem hangozhatnak el tévtanítások, megosztó gondolatok. Igenis, elhangozhatnak.

Nekünk arra kell nagyon ügyelnünk, hogy teológiailag minél képzetebbek legyünk, a hitérzékünk a lehető legtisztább legyen, hogy rajtunk keresztül ez lehetőleg ne történjen meg. És ha mégis tévtanítást tapasztalunk, akkor imádkozzunk azon paptestvérünkért, aki nem vette észre, hogy ezt teszi. Mert aki áll, az igyekezzen, hogy el ne essék.

Komoly feladatunk, hogy vigyázzunk közösségeinkre, hogy amennyire csak lehet, azokban a szeretet és a béke (ne a széthúzás) uralkodhasson. Jézus Krisztus és a Szűzanya adjon ehhez sok-sok kegyelmet!

Jánossy Gábor (2022. április)

Figyelmeztetés

Április 9-én, a Bűnbánati idő hatodik golgotáján volt alkalmam újból résztvenni Sükösdön az engesztelésen. Jézus a golgota közben a Getszemáni kertbeli véres verítékezés egy-egy órája közben odamegy a tanítványokhoz. Ez alkalommal konkrétan hozzám jött, és derékszögben meghajolva az arcomba mondván tette fel a kérdést: „Egy órát sem tudatok virrasztani velem?”

Azonnal elkezdtem szégyellni magam, hogy néhány perccel előbb egy kicsit lebólintottam, elálmosodva. Csak harmadnapra jöttem rá, hogy sokkal mélyebb és egyértelműbb dolgról volt szó.

Több, mint hat éve igyekszem minden csütörtök este 11 után legalább egy órát virrasztani elsősorban a Szent Vér témáját érintő imádságokkal. Ez természetesen kicsit ingadozóan tölt ki egy órát, ritkán sikerült több mint egy órát is így az éjszakában Istenre szálni – hiszen korán fekvő típus vagyok.

Harmadnapra jöttem rá, hogy a sükösdi Golgotát megelőző virrasztásomnál nagyon fáradt voltam, és ezért csak háromnegyed órát imádkoztam, nem töltöttem ki az elvileg odaszánt (legalább) egy órát. És amikor erre rájöttem, hogy ez a jézusi odahajlás és arcomba mondás most, ezen alkalommal teljesen egyértelműen nekem szólt, kemény figyelmeztetésként, hogy ne feledjem, valóban nagyon fontos az Istenre szánt imádságos idő, különösen akkor, amikor az egy kis áldozathozatallal is társul. Így ez az arcomba mondott mondat mély lelki élményt adott, és arra ösztökél, hogy a jövőben valóban legalább egy órát szánjak csütörtök éjszakánként Istenre! Jó ha ezen mindannyian el tudunk gondolkodni...

*Jánossy Gábor
(2022. április)*

Az engesztelő kápolna szofisztikus bejelentéséről röviden

Szabadtéri misézőhely tervpályázat

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye és a Budapest Főváros XII. Kerületi Hegyvidéki Önkormányzat 2018. október 3-án pályázatot hirdetett „az Anna-réti miséző-, emlékhely koncepciótervére”. A pályázati kiírásban az ötletpályázat célja többek között így került megfogalmazásra: „A szándék egy... építészeti, tájépítészeti, képzőművészeti (szobor) jelként mutató, kis szabadtéri misézőhely, szabadtéri oltár létrehozása...”

A 18 főt számláló, Süllei László érseki helynök elnökletével működő Bírálóbizottság 2019. február 21-én tette közzé az Anna-réti miséző- és emlékhely ötletpályázatának eredményét. A benyújtott pályázatok közül 9 pályaművet jutalmaztak illetve megvásároltak, és a 2. számú pályamű, Márkus Péter és Koczka Kristóf díjazott koncepciójának a megvalósítása mellett döntött az egyház és az önkormányzat.

Erdő Péter bíboros, prímás bejelentése

2022 nagybőjt első vasárnapjának előestéjén Erdő Péter bíboros, prímás bejelentette, hogy az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye a Normafánál, a Szent Anna réten engesztelő kápolnát épít. A bíboros úr kitért arra, hogy a kápolna megépítésével nem akarnak semmilyen korábbi látomást vagy magánkinyilatkoztatást jóváhagyni. Fontosnak tartják azonban, hogy egy szívvel-lélelkel imádkozzanak az emberek a békéért, a nemzetért és a világot.

A probléma

A 2018. október 3-án hirdetett tervpályázat „az Anna-réti miséző-, emlékhely koncepciótervére” szólt, „kis szabadtéri misézőhely, szabadtéri oltár létrehozása” céljából, és nem az engesztelő kápolna megépítésére.

A díjazott és megvásárolt, sajtóban bemutatott pályaművek egyike sem alkalmas az Egyház liturgiájának méltó, hagyományhű bemutatására. A Bírálóbizottság e sorok írójától tájékoztató levelet küldött az elnöknek és valamennyi tagnak a modernizmus veszélyéről és a katolikus oltárépítés objektív kritériumairól, de figyelmen kívül hagyták.

A megvalósításra kiválasztott 2. számú pályamű sem felel meg a katolikus Egyház liturgiájának, és semmi köze sincsen a Natália nővér látomásai

alapján leírt, Hermány Géza által megtervezett, és Mindszenty József bíboros, hercegprímás által engedélyezett, megépíteni kívánt és alapkövel megalapozott kápolnának.

Erdő Péter bíboros úr a 2022. március 5-én tett bejelentése ellentmondásos, mert egyrészt a Szent Anna-réten kíván építkezni, miközben hangsúlyozza, hogy nem akar semmilyen korábbi látomást vagy magánkinyilatkoztatást jóváhagyni, gondosan kerülve, hogy ki ne ejtse Natália nővér nevét. Akkor miért oda terveztet és épít? Másrészt a felépíteni kívánt kápolnát olyan tervek alapján kívánja megvalósítani, ami nem felel meg a katolikus liturgia követelményeinek, és nem is kápolnának készült, hiszen „kis szabadtéri misézőhely, szabadtéri oltár létrehozása” céljából kiírt pályázaton nyert díjazást.

A Szent Anna-réten felépíteni kívánt épület a képek tanulsága szerint sajnos modernista igényeket követ, inkább illik esőbeállónak, minthogy Isten háza és a mennyország kapuja legyen, ugyanakkor elfoglalja az engesztelő kápolnának való helyet.

Imádkozunk az eredeti tervek szerinti kápolna megvalósulásáért

Imádkozunk azért, hogy a Szent Anna-réten csak a Natália nővér által az Úr Jézus akarata szerint megjövendőlt, és Isten Szolgája Mindszenty József bíboros, hercegprímás által elhatározott és megalapozott engesztelő kápolna épülhessen fel, és semmilyen más építmény és talmi megoldás ne foglalhassa el a helyét!

Fülep Dániel

A Szent Korona misztériumai

A magyar Szent Korona ismét felragyog

Lapunkban új sorozatot indítunk, melynek célja, hogy a Szent Korona, mint tárgy mögötti misztikus mélységekre irányítsuk figyelmünket, mely egyben tanít is napi hitéletünk megújításában, megélésében – a szerkesztő.

Egy nép életében minden korszakban megmutatkozik az előző korok kultúrája, nyomot hagy annak hitbéli-, és eszmerendszere. Magyarországon majd ötven évig a szocialista-kommunista időszak – „*A múltat végképp eltörölni!...*” – ideológiája és gyakorlati, kisémmiző elnyomása uralkodott. *Ez alatt az időszak alatt népünkben a hitélet fontossága, a hagyományörzés szépsége és a népi identitástudat megtartása szinte kitörölődött a társadalomból a hazaszere-ttel párosult történelemtanítással együtt.* A mai magyar társadalomban ezért egy bizonyos ismerethiány és szándékos történelmi elferdítés zavara mutatkozik meg, amibe immár a második-harmadik generáció nőtt és nő bele. Ifjúságunk ily módon egy felhígult rendszerű, de észrevétlenül szellemi uniformisba kényszerített, központosított gondolkozású falanszter világ felé halad. Egyre inkább tűnnek el hitbéli és erkölcsi megtartó értékek, és egyfajta szellemi rab-szolgaság rémképe bontakozik ki előttünk.

Ezzel szemben a Teremtő Isten elképzelése egészen más! Isten *Önmaga felé húzó „léleképítési” feladatot* adott az embernek, amelyről egykor majd el kell számolnunk. Elgondolása a Szentírás „*Népek megítélése*” című gondolataiból jól visszavezethető: az ószövetségi prófétáktól kezdve, a Zsoltárok Könyvében és az Evangéliumon át, egészen a Jelenések Könyvéig az Úr számtalanszor kijelentette, hogy **az emberiség, a „népek” Istenhez való viszonyának megítélése az Úr Jézus „felhőkön való megérkezésekor” megtörténik.** (pl. „*Ő tart majd ítéletet a nemzetek között, és igazságot szolgáltat számtalan*

népnek.” (Iz 2,4) és „Igazságosan ítéli meg a földkerekséget, a népek fölött törvény szerint tart ítéletet.” (Zsolt 9,9)

Mindebből az is következik, hogy Isten – ahogy az egyéni embernek, ugyanúgy – minden népnek adott valamilyen feladatot, amelyet nemzeti szinten kell megvalósítania, s hogy ezt hogyan teszi meg, az kerül majd mérlegre. Természetes, hogy egyéni emberként és nemzetben gondolkozva is csak önmagunkért vagyunk felelősek, de ezen belül mindenképpen felelősek vagyunk azért, hogy keressük-e, kutadjuk-e, hogy konkrétan mi az a feladat, amit Isten személyre szabottan rám, mint személyre, és ránk, mint nemzetre bízott?

A mi magyar népünk nehéz, de felemelő feladatot kapott, mely sokáig csak Isten elgondolásában létezett. Isten Tervét emberileg fel nem foghattuk, ezért „tárgyi segítséget” kaptunk, és ez a **Magyar Beavató Apostoli Szent Korona**, melynek jelkép- és szimbólumrendszere mutatja a feladat lényegét, az utat, melyet nemzetünknek be kell járnia ahhoz, hogy a „népek megítélésénél” megmaradhassunk. Ebben a megnevezésben minden szó fontos és helyén van.

Isten semmit nem ad „véletlenül”, semmit nem siet el, de mindent időben megad, és előkészít, hogy mi is felkészülhessünk. Ahogy az elején szó esett róla, az utolsó 100-150 év történései alatt mára majdnem feledésbe merült a Szent Korona valódi jelentése. Isten azonban nem felejtkezett meg szándékáról. Történelmi eseményeket idézett fel bennünk, misztikusokat szólaltatott meg, tanulmányokat, koronakutatókat indított el, történéseket hozott a magyar nép életébe, embereket készített fel, akik mindig egy-egy lépéssel közelebb vittek bennünket, magyarokat ahhoz, hogy megértsük: miért is mondhatjuk azt, hogy a **Magyar Szent Korona az Isteni Akarat tárgyasult képe**. Ennek során meg kell értenünk azt is, hogy mit takar a „Beavató Szent Korona” kifejezés, valamint azt is, hogy milyen jogi és egyházjogi tartalma van az „Apostoli Szent Korona” megnevezésnek. Mindezek együttese rajzolja ki a magyar nép feladatát és megmutatja a feladathoz szükséges Kegyelmi Ajándékokat is.

Elindítjuk tehát a sorozatot, melyben pontról pontra, mint a mozaikok egymáshoz kapcsolódása, úgy áll össze – a lényegét összefoglalva, szinte bő vázlatként – az a misztikus, de ugyanakkor valóságos ismeret, amit az Úr Jézus nekünk készített, amire eddig a nagy egészből fény derült, és amelyet **feltétlenül ismernünk kell** a megmaradásunkhoz és nemzeti feladatunk ellátásához.

Két jelentős történet

Érdemes a Szent Koronával kapcsolatos megértéseket azzal a kérdéssel indítani, hogy milyen valóságos, de ugyanakkor misztikus események voltak azok, amelyek a szellemileg elnyomott magyarságot felrázták. Röviden talán úgy fogalmazhatnánk meg, hogy a **Teremtés Ura meghallgatta a Szűzanya és Hazánk Órangyalának valamint szentjeink könyörgését, és meghallotta a mulasztásai miatt fájdalmasan sínylődő nép imáját is – „megbűnhődte már e nép a múltat, s jövődőt!”** – és elindította népünket egy új út felé.

Az első ilyen esemény 1978-ban történt, amikor 33(!) évi távollét után a Magyar Szent Korona hazaérkezett! Ahhoz viszont, hogy ennek a történetnek a fontosságát megértsük, egy kicsit még régebbre kell visszanyúlnunk, annál is inkább, mert nem lehet kihagyni az akkori események mára vetülő tanulságát sem!

Natália nővér (Kovacsics Mária 1901-1992) a XX. század nagy magyar prófétanője volt. Az Úr Jézus és a Szűzanya az általa adott üzeneteken keresztül kívánta vezetni országunkat. Jelentős dolog a prófétanő nagyságával kapcsolatosan, hogy a *Szentatyá, XII. Pius elfogadta a Natália nővér által kapott üzeneteket*, (a Vatikánra vonatkozó komoly próféciját is!) és **összekapcsolta a Fatimai Madonna tiszteletét a Világ Királynője tisztelettel**.

„Az Úr Jézus és a Szűzanya azt akarták, hogy hazánk semleges maradjon a II. világháború idején, és kerüljük el a világháború utáni szörnyű egyházüldözést.” A Szűzanya egyik fő kérése volt: „Az Egyház készítsen nekem helyet, ahova Kegyelmeimmel leszállhassak, hogy a bűnösöket megtérítsem, a bűnbánat és az engesztelés útjára vezessem.” „Később Jézus megmutatta nekem a kápolna helyét, úgyszintén magát a kápolnát, sőt annak minden részletét is, hogy hogyan, miként legyen felépítve.” – írta a nővér. Előbb Serédi Jusztinian Hercegprímás, majd később a szentéletű Mindszenty József Hercegprímás Biboros Úr 1944. december 8-án (Szeptőlétlen fogantatás napján) beszentelte a Világ Győzelmes Királynője Engesztelő Kápolna alapkövét a Szent Anna-réten – de mint tudjuk, **a halogatás miatt akkor már késő volt! A bombázások megkezdődtek, Magyarország a Szűzanyával, a Királynőnkkel szembeni mulasztás bűnébe esett!..**

Natália nővér így írt a felelősségről:

„1942 során az Üdvözítő sok olyan lelket mutatott nekem, akik akadályok miatt nem részesülhettek kegyelemben. **Ha ezek a lelkek együttműködtek volna Isten akaratával, Magyarország, és az egész világ sok veszedelemtől megmenekült volna.** Amikor az Úr ilyen dolgokat mutat nekem, kimondhatatlanul

sokat szenvedek. Eddig nem tudtam, hogy ekkora nagy az emberek felelőssége! Jaj azoknak, akik miatt Isten kegyelemadományai hiábavalókká válnak! Nemcsak azok jutnak a kárhozát közelébe, akik a kegyelmet visszautasítják, hanem azok is, akik ezek mulasztásai miatt nem részesülhetnek kegyelmekben.”

„**Fáj Nekem, ahogy választottaim nem teljes erővel harcolnak a nyilvános bűnök ellen, noha erre időt és erőt adtam nekik.** Ismét felhívom őket, hogy az állami hatóságokkal együttműködve dolgozzanak a nyilvánvaló bűnök megszüntetésén. **A vér, amely most folyik, nem csak a nemzetek gyűlöletének, hanem a rengeteg bűnnek is következménye. Sokszor megmondtam: Egyházam által nagy dolgokat kívánok megvalósítani.**

Ha azonban az emberek nem segítenek engesztelő áldozataikkal, akkor jöhet, mindenható vagyok, vajmi keveset tehetek értük.”... „Papjaim közül egyesek ellenkeznek az engesztelési munkával, pedig, **ha az ország a Kegyelem tűzénél meg nem tisztul, akkor vérben és szenvedésben fog megtisztulni.**”

Ekkor láttam Jézust, amint fájdalmas, szentséges Arcát kezeivel elfedve sírt, mint egykor a szenvedő Jeruzsálem fölött... „Aki csak egyszer is látta Jézust, hogyan kér és könyörög, az semmit sem tud többé megtagadni Tőle. **Az Úr ugyanis nem Maga miatt kér, hanem miattunk, ugyanakkor nem érinti akaratunk szabadságát!**”

Mivel a Szűzanya és az Úr Jézus általi kérések nem teljesültek, így **Magyarország belesodródott a pusztító háborúba.** A különböző háborús veszélyek elől a Koronaország megpróbálta a Szent Koronát kimenteni az országból, így a féltett kincs a kalandos út végén Amerikában a Fehérháza került, ahol egy titkos helyen őrizték.

(Itt most anélkül, hogy kitérnénk a részletes történelmi összefüggésekre, meg kell említeni, hogy ilyen eset, amikor a Szent Korona nem volt az országban, előfordult már a magyar történelemben – Zsigmond lánya, Erzsébet Habsburg Alberttól született gyermeke számára kilopatta a Koronát az országból. **Hunyadi Mátyást 1458-ban választották királlyá, de megkoronázni csak 1464-ben lehetett.** A régi magyar ember szívében – tudottan, mint Mátyásnál, vagy csak tudat alatt, de – élt a hit, hogy a királyi vér, és égi megnevezése, a *Szent Korona*, valamint a nemzet sorsa szoros kapcsolatban van egymással. **Mátyás tudta, hogy a Szent Koronát vissza kell szereznie, mert másképp „nincs Erő” az országban!** A rend szerinti koronázáshoz előbb vissza kellett vásárolnia(!) **III. Frigyes**től, mert csak így állt helyre az egyensúly. A Szent Koronával annak rendje szerint megkoronázott király, Mátyás, ezek után minden török és egyéb veszélyeztettség mellett 30 évig uralkodott. Lé-

nyeges elem, hogy hosszú uralkodását annak is köszönhette, hogy mindvégig **támaszkodott a Pálos atyák tanácsaira.)**

Az Úr tehát meghallgatta az imát, bezárta a „büntetés ajtaját” és Irgalmas Szeretete újabb lehetőséget indított el, mégpedig, ahogy szokta, *tanító módon.* Isten fenséges szellemi világa „jelzett”: **Az Uralkodó 30 év eltelte után vissza kíván jönni jogos földi örökségébe, hogy megkezdhesse uralkodását!**

Isten „jelzései” mindig szokatlanok, így a *koronázási ékszerek hazakerülését is emlékezetes és különös történések indították el.* Egy időben furcsa, kellemetlen események sorozata történt a Fehérházban, és nem sikerült kideríteni ezek okát. Végül egy érzékeny lélek megfejtette: „**Van valami a birtokotokban, ami nem a tiétek. Vissza kell adni jogos tulajdonosának!**” – mondta a vezetőségnek. Először senki nem gondolt a lajstromba vett, de elfelejtett Koronára, végül azonban – a kint élő magyarok segítségével, akik ismerték a Szent Korona történelmi értékét és szimbolikus jelentőségét – fény derült az igazságra. Ezek után *Jimmy Carter igyekezett „megszabadulni”* a Koronától, és felvetette a hazaszállítás kérdését. Javaslatra azonban nagy vihart kavart, még kongresszusi vita is keveredett belőle.

Egyrészt Kádár János erősen tiltakozott ellene, félt tőle, mint ördög a szenteltvíztől. Másrészt viszont a visszaszolgáltatás egyik legélesebb kritikusai az amerikai magyar emigráció politikailag aktív tagjai közül kerültek ki, akik hangsúlyozva a Korona szimbolikus (és misztikus) jelentőségét nem akarták, hogy a koronaékszerek a kommunista Kádár-rendszer, és a szovjet fennhatóság legitimációs eszközévé váljanak! A felismerés, hogy a Koronának haza kell jönnie, és az alkudozások, hogy ez hogyan történjen meg, *majd 3 évig tartottak!* Végül, az amerikai diplomácia úgy oldotta fel ezt a problémát, hogy a *Parlament épületében Cyrus Vance nem Kádár Jánosnak, hanem a házelnök Apró Antalnak – mint a nép képviselőjének – adta át a Szent Koronát 1978. január 6-án. (Vízkeresztkor!)* Végül tehát, **33 évi távollét után – a nemzeti kincsek jogos tulajdonosukhoz a Magyar Néphez visszaérkeztek!**

Először a Nemzeti Múzeumban lettek a „kegytárgyak” kiállítva, hogy mindenki, aki akarta, ott csodálhassa meg. De leginkább azért kerültek oda, hogy a „Fölség találkozhasson a jelen kor népével”, mint egykor a *Kisjézus a pásztorokkal.* Majd később a Parlamentben, a törvényhozás épületében talált a Szent Korona végleges, védett helyére.

Fenti történetből mi a mának szóló tanulság?

1. Jézus az Úr, Aki vezet. Ha Ő kér valamit, különösen, ha Édesanyja kérését nyomatékosítja, azt teljesíteni kell! És gyorsan, és úgy kell teljesíte-

ni, ahogyan Ő kéri. Ahogyan a zsidó nép is teljesítette Isten meglepő kívánságát, és Jerikó ostroma helyett a Frigylárával körbejárva dicsőítette Urát! Nem lamentáltak azon, hogy „Igaz-e a prófétai szó, amikor mi harcra készülünk? Valóban az Úr Üzent? Nem ezt tették: engedelmeskedtek, s a falak leomlottak! Úgy kellett volna tennünk nekünk is! Ha az Úr Jézus pontosan meghatározza egy kápolna nagyságát, szélességét, tájolását, stb. akkor annak oka van, jelen esetben a pontos meghatározás hasonlítható a Mennyei Jeruzsálem leírásához, (Jel 21,9-27) azt megmásítani nem lehet! Az ember Istennel szembeni önakarátán nincs áldás. Ezt igazolta vissza a II. Világháború, 1956 tragédiája, a kommunista uralom fájdalmai és bebörtönzései, keresztényüldözése, és még sorolhatnánk egészen a mai hitetlenségig...

2. Az előző gondolatokból idézve: *nem csak egyéni bűneink vannak, hanem nemzeti vétségeink is: „Ha ezek a lelkek együttműködtek volna Isten akarásával, Magyarország, és az egész világ sok veszedelemtől megmenekült volna.” – Van miért engesztelni és bőjtölni... – Félelmetes ebbe belegondolni! – Baj, hogy Natália nővér szavai ma is igazak!*

3. *Figyeljünk fel arra is, hogy a bűnbánat, a könyörgés, a Szűzanyához és Isten Irgalmasságához folyamodás hozhat fordulatot! A bűn következményét nem kerülhetjük el, de Isten Szeretete folytán mégis van remény, megoldás!*

4. *A kongresszusi vita igazolja vissza, hogy komoly dolgok sorozatának kellett történnie ahhoz, hogy Jimmy Carter ne akarja megtartani a műkincsként is felbecsülhetetlen értéket, hanem mindent megmozgatott, hogy a diplomáciai lehetőségeket felhasználva a Magyar Szent Koronát (ingyen!) hazajuttassa. Isten Akarata tehát több szinten megmutatkozott! – És Natália nővér mindezt végigasszisztálta és kiimádkozta!*

5. Végül: Amikor Isten Akarata a földi világban megnyilvánul, azt mindig „szakrális jelek” kísérik. Ilyen jel volt az előző is, a Szent Korona hazakerülésének kérdése, hogy hogyan történt? De gondoljunk még a 30 és a 33 évre is, melyek Jézus földi életével kötnek össze bennünket. Lássuk meg a párhuzamot: *a kisdéd Jézust a pásztorok köszöntötték elsőnek, a hazatérő Királyt pedig lelkileg leszegényedett népe... Hány, és hány ember szeméből gördült akkor ki a könny, s azt sem biztos, hogy tudta miért... Csak az elnyomott Lélek szólalt meg benne akkor...*

A második nagy jelentőségű történet

Jeles koronázási eseményekre került sor 2000. augusztus 15-én, Magyarok Nagyasszonya ünnepén, a Budavári Koronázó Főtemplomban szabályos, szentmisével egybekötött koronázási szertartás keretén belül. A Szent István által tett felajánlás után, a Szűzanya újabb 1000 évre szóló megkoronázása történt meg. – Ezt a tényt természetesen jogi és egyházi rendezések és engedélyek összehangolása, valamint misztikus jelek sokasága kísérte.

A jelek közül a legjelentősebbek:

2000. 06. 30-ára, Jézus Szíve ünnepére készült el az a hiteles, a Szent Korona eredeti állapotát tükröző másolat. A Korona másolatot Csomor Lajos ötvösművész és Korona-kutató készítette, akinek sokévi kutatómunkájába és adatgyűjtésébe, valamint nem kevés fáradságába került az eredeti Koronának megfelelő másolat elkészítése, ugyanis Csomor Lajos munkáját egy látnoknőn keresztül Maga az Úr Jézus vezette.

A látnok: *Takács Zoltánné Rogács Mária, akit 1993. április 25-én választotta ki Magának az Úr egy nagyon különleges feladatra. Marika egy egyszerű, kétgyermekes falusi fiatalasszony volt akkor, akin keresztül az Úr Jézus – Marika transzállapotában – olyan tanításokat és kinyilatkoztatásokat adott, amiről sem Marikának, sem környezetének fogalma sem lehetett. Az első idők meglepetése után a körülötte élők magnóra és filmre vették a tanításokat, és a visszajátzásokból értesült ő is arról, hogy mit is tanított az Úr Jézus rajta keresztül. (Saját bevallása szerint eleinte sok mindent nem értett.) Csomor Lajos a közvetítésekből kapta kutatómunkájához a tanításokat. – A koronakutató szavai szerint „az Úr Jézus Marikán keresztül olyan kutatási szempontokat adott, amelyekre eddig egyetlen kutató sem gondolt, de kiderült, hogy nélkülözhetetlenek a Magyar Szent Korona Keresztény jelképrendszerének, titokzatos működésének és küldetésének, jövőbeni szerepének kutatásában. Ezek a kutatási szempontok szintén olyanok, amelyeket ő földi embertől nem tanulhatott.”* – Csomor Lajos egy szerény ember, aki nagy tudással rendelkezik, és az egyes részletekről ő tudna teljes hitelességgel beszélni, de könyvein, publikációin, előadásokon keresztül meg is teszi ezt. A jelenlegi sorozat ennél vázaltszerűbb, és most ezek a sorok csak a Szűzanya újbóli koronázásának körülményeit kívánják felvázolni, hogy szétoszlássák a Korona körüli ismeretlenség és érdektelenség ködét.

2000. 06. 30-án, Jézus Szíve napján az Úr Jézus a Szentmisét bemutató pap keze által misztikusan megáldotta az addig elkészült korona (mint kultikus tárgy) hitelesített másolatát, amit ezek után fiatalokból álló, gyalogos zarándok-

csapat vitt Rómába a pápához. **II. János Pál pápa magánkihallgatáson fogadta a küldöttséget, és az 1000 éves apostoli áldást megújítva, Apostoli Áldásával látta el a Szent Korona hiteles másolatát. Így, az Úr Jézus földi helytartója által közvetített Isteni Áldással a Korona – újabb 1000 évre - az eredeti Szent Koronával egyenértékű lett.** (Ezt a gondolatot magának a pápának a szavai is erősítették, amikor az Áldás után II. Szilveszter pápára utalt vissza.)

„II. János Pál pápa, aki teljesen tisztában volt a Szent Korona történetével, jelentésével, politikai és szakrális szerepével, a Mátyás-templom káplánjának kérésére boldogan adott engedélyt, hogy a Szűzanyát a Nagyboldogasszony-templomban megkoronázzák. A cél érdekében még egyszer külön megáldotta. Az áldás után kezét rátéve mondotta a következőt: **„Amit ez a Korona tanít, az világosítson meg benneteket!”**

A pápai áldás után ugyancsak gyalogos zarándoklattal hozta haza a lelkes fiatalok zarándokcsoportja az immár „Áldást hordozó” Szent Koronát.

Az így megszentelt Koronával ismétlődött meg azután a Szent István által tett felajánlás, és került – szabályos koronázási szertartás keretén belül – a Budavári Koronázó Főtemplomban a Szűzanya fejére. (Fizikai megjelenítésében a Nagyasszonyunkat ábrázoló szobor fölé.)

A Szűzanya Királynőnknek való elismerése – az ősi gyökerekre támaszkodva – ily módon égi-földi viszonylatban megerősítést nyert az elkövetkező idők számára. E jeles koronázási eseményekre 2000. augusztus 15-én, Magyarok Nagyasszonya ünnepén került sor.

Mindebből az is következik, hogy bármit is tettek eddig a földi „császárok” (II. József, Trianon súlyos döntése, a kommunista rendszer kiszolgálói vagy liberális hatalmaskodók, stb.) „nehézsúlyú intézkedései”, az a szellemi magasságokba nem ért fel, gáncsoskodásukat lehúzta a bűn súlya! **Szűzanya továbbra is Királynőnk, nem mondott le rólunk, és minden igyekezetével Szent Fia Vezetése alá rendez bennünket. Az Ég Szent Angyalai és szentjeink sokasága velünk van, de kérnünk kell segítségüket. Fel kell vállalni a feladatot, az egyéni és nemzeti keresztet, melyek szorosan egybeforognak, és vállalni kell azt „az apostoli életet”, amelyet Isten kinek-kinek egyéni talentumai mellé a végső kataklizma idejére adott vagy ad!**

Egy különös, kevésbé ismert, **szép történet** is fűződik ehhez a Szent II. János Pál pápa által is megáldott Korona Szűzanya feje fölé történő elhelyezéséről, amely történet ismét az események magasabb szintről történő „felügyeletét”, a földi esemény a misztikus jelenlétét és az ember igyekezetének elfogadását és összefonódását mutatja.

Még a korona készítése alatt megkérdezték a látnokon, Marikán keresztül az Úr Jézust, hogy a korona tetején *a kereszt álló állapotú, vagy elferdült legyen-e?* Jézus a következő választ adta: **„Mindegy, csak ne rögzítsétek!”** – így is történt. Amikor a koronázási szertartás során a Szűzanya feje fölé akarták helyezni az előre elkészített helyre a Koronát, akkor a kereszt beleakadt az oltár köcsipkézetébe és enyhe mozgatással nem lehetett a beakadást megszüntetni. A létra tetején egyensúlyozó, nyújtózkodó személy egy kicsit rántott a Koronán nem látva, hogy a kereszt akadt be. *Erre az addig álló kereszt a földtengely ferdeségének szögébe állt be, s úgy került a megszentelt Korona a Szűzanya feje fölé.*

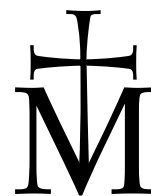
Így igazolódott vissza az egész koronázási szertartás Égi elfogadása, és a látnok igaz volta...

Az események azt mutatják, hogy amint a Szent Korona hazaérkezett, **beindult egy pozitív szellemi folyamat, amely az évezred váltásánál a Szűzanya Királynői elismerésével új lendületet adott. Lényeges dolog, hogy nem csak Szent István, hanem az 1000 évvel későbbi generáció is lelkes hittel és szeretettel megtette a felajánlást és a megkoronázást – „mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.”** (Mt 21,22)

Ez a „bevezető” megmutatja, hogy milyen csodálatos és gyönyörű Kincsünk van, **a világ egyetlen, Beavató Apostoli Szent Koronája van a birtokunkban, melynek szimbólumrendszere által Maga az Úr Jézus mutatja az üdvösség felé vezető utat!** És, hogy hogyan? Erről szólnak majd a következő fejezetek.

M.G.Mária

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Röjtökmuzsaj

A Soprontól délkeletre, Fertőszentmiklós közelében lévő Röjtökmuzsaj kegytemplomának története szorosan kapcsolódik a Soprontól északnyugatra, a Lajta partján fekvő, Trianon óta Ausztriához tartozó Vimpác (Wimpassing) község templomának legendájához. Vimpác hívei 1496-ban templomot építettek. A templom elkészült, de oltárkép nem volt. Ekkor a Lajta partján dolgozó parasztok egy szép Szűz Mária szobrot találtak, ezt helyezték a templom oltárára. 1529-ben a Bécs alól visszavonuló törökök egyik parancsnoka – a legenda szerint titokba a Szent Szűz tisztelője – magával vitte a szobrot. Útközben súlyosan megbetegedett. Az egyik magyar fogoly, egy kondás, azt tanácsolta a basának, hogy küldje vissza a szobrot, akkor meggyógyul. Így is tett, és betegsége azonnal elmúlt. A vimpáciak kimondhatatlanul örültek a szobor csodálatos visszaérkezésének. Egyre többen zarándokolta a faluba, különösen akkor, amikor a templom előtt forrás fakadt, amelynek vizétől sokan meggyógyultak. 1587-ben kolostor is épült a kegyhelyen, amely először a ferenceseké, majd 1628-ban a minoritáké lett. Amikor II. József (1780-1790) a kolostorok egy részét feloszlatta, a minoritáknak el kellett hagyniuk Vimpácot. Ezt követően került a legenda szerint középkori kegyiszobor – több kézen át – Röjtök templomába. (Röjtökmuzsaj 1928-ban alakult meg Röjtök és Muzsaj község összevonásából.)

Röjtök középkori templomát a Bécs ostromára vonuló törökök 1683-ban fölgújtották, egy évszázaddal később azonban újjáépült. A kegyiszobrot őrző jelenlegi neogótikus stílusú templom 1869-ben készült. A sorozatos imameghallgatások hatására Vilt József győri püspök 1811-ben megengedte a szobor nyilvános tisztelgetését, és azt a főoltára helyezték. A kegytemplom főbúcsúja a Kisboldogasszony ünnepét követő vasárnap van. A röjtökmuzsaji búcsúsók énekét – különösen napjainkban – mi is szívből zenghetjük.

*Vedd szent pártfogásodba, édes Szűzanyánk,
Nemzetünket, hazánkat, kegyes Védanyánk.*

†K.D.

A nagy megpróbáltatás ideje

„Szeplőtelen Szívemnek szentelt és szeretett fiaim, ma lélekben egyesülve éljétek át a szentmisében Istenanyaságom ünnepét.

Valóban az Isten Anyja vagyok.

Szűzi méhemben az Atya Igéje magára vette az emberi természetet, és a ti igazi testvéretek lett.

A kereszten, nem sokkal a halála előtt, Jézus rám bízta az Általa megváltott és üdvözített emberiséget.

Így azegész emberiség Édesanyja lettem.

Mivel Isten és az emberiség Anyja vagyok az életetekben, az Egyház és az emberiség életében közbelépek, hogy segítsen a Mennyei Atya tervének a megvalósítását, hogy megfelelhessenek annak az ajándéknak, amit Jézus Fiam adott, és segítsétek a Szentlélek működését.

Édesanyaként mindig mellettetek, az Egyház és az emberiség mellett vagyok, hogy vezesselek az úton, ahol megvalósítjátok az Atya akaratát, a Fiú követését, a Szeretet Lelkével való közösséget oly módon, hogy az Isteni Szentháromság mindig megdicsőüljön.

A Szentháromság megdicsőítésében található meg az örömetek és a békétek forrása. A békét az Atya adja, a Fiú részesít titeket benne, és a Szentlélek adja át azt nektek.

Az Atya valóban annyira szerette a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte, maga a Fiú a béke, aki a világnak adatott.

A Szentlélek rávezet a szeretetre, amelyből a béke fakadhat.

A gonosz, a Sátán, az öskígyó, a nagy sárkány, mindig működött és sokféleképpen cselekedett, hogy elvegye tőletek, az Egyháztól és az emberiségtől a béke értékes kincsét.

Anyai feladatom az, hogy mindannyiótokat az Istennel való életközösségre vigyelek, a szeretet és a béke édes megtapasztalásához juttatva titeket.

Soha annyira nem veszélyeztették a békét, mint napjaitokban, mert Ellenfelem Isten elleni harca mind erősebbé, cselszövőbbé, folytonosabbá és általánosabbá válik.

Ezért beléptek *a nagy megpróbáltatás idejébe*.

A nagy megpróbáltatás mindannyiótok számára elérkezett szegény fiaim, akiket a Sátán és a gonosz lelkek veszélyeztetnek és sújtanak.

Abban a veszélyben forogtok, hogy elveszítitek a kegyelmet és az Istennel való életközösséget, amit nektek Jézus Fiam a Megváltás pillanatában szerzett, amikor kivont titeket a Gonosz rabságából, és megszabadított a bűntől.

Napjaitokban a bűnt többé nem tekintik rossznak, ellenkezőleg, gyakran mint értéket és mint jót, felmagasztalják. A hírközlő eszközök álnok befolyása alatt fokozatosan eljutnak annak a tudatnak az elvesztéséhez, hogy a bűn rossz. Ezért a bűnöket mind gyakrabban elkövetik és igazolják, és többé nem gyónják meg.

Ha ti bűnben éltek, visszatértek a Sátán rabságába, alávetitek magatokat a gonosz hatalmának, és így hiábavalóvá válik a Megváltás ajándéka, amit Jézus értektek vitt végbe. Így eltűnik a béke a szívetekből, a lelketekből és az életetekből.

Nagyon veszélyeztetett és nagyon beteg fiaim, fogadjátok el az anyai felhívásomat, hogy térjete vissza az Úrhoz a megtérés és a vezeklés útján.

A bűnt a legnagyobb rossznak ismerjétek el, minden egyéni és társadalmi rossz forrásának. Soha ne éljete bűnben! Ha megtörténne, hogy emberi gyarlóságából vagy a Gonosz alattomos kísértése miatt elkövetnétek, azonnal járuljatok szentgyónáshoz.

A gyakori gyónás legyen a gyógyszer, amelyet gyakran használtok a bűn és a rossz terjedése ellen. Így szeretetben és életközösségben élte a Szentháromsággal, aki bennetek lakik, és akit ti mindinkább megdicsőítete.

A nagy megpróbáltatás elérkezett az Egyház számára, melyet a gonosz lelkek nagyon veszélyeztetnek, és amelynek az egysége annyira megbomlott és életszentsége elhomályosodott.

Látjátok, mennyire terjed benne a tévedés, amely a hit elvesztéséhez vezet. A hittől való elpártolás mindenütt terjed.

Szeplőtelen Szívem különleges ajándéka erre az időre a Katolikus Egyház Katekizmusa, amit a Pápám (II. János Pál) úgy akart közzé tenni, mint fénylő és végső tanúságtételét.

Milyen sok azoknak a pásztoroknak a száma, akik a sötétben tapogatóznak, félelemből vagy kompromittálás miatt hallgatnak, és többé nem védik a nyájukat a ragadozó farkasoktól!

Sok papi és Istennek szentelt életet kiszárított a tisztátalanság, és érzékiség, a kényelem, és elcsábította őket a jólét keresése.

A híveket vonzza a pogánnyá lett világ kísértése, meg a számtalan szekta, amelyek mindinkább terjednek.

Főleg az Egyház számára érkezett el a nagy megpróbáltatás ideje, mert megrendíti a hit hiánya, elhomályosítja a hitehagyás, megsebzik az ámulások, elhagyják a fiai, megosztják a szakadások, megszállja és uralkodik rajta a szabadkőművesség, termékeny földdé válik a rossz számára, ahonnan kihajt a gonosz embernek, az Antikrisztusnak rossz fája. Az Antikrisztus az Egyház belsejébe helyezi át az uralmát.

A nagy megpróbáltatás elérkezett az egész emberiség számára, amelyet a már terjedő erőszak, a romboló gyűlölet, a veszélyesen terjedő háborúk, s az egyéb rossz események széttipornak, s ezeket nem sikerül jóvátenni.

Ez új év hajnalán mind erősebbé és aggasztóbbá válik egy szörnyű harmadik világháború veszélye.

Hány embernek kell átszenvednie az éhség, a szárazság, a viszály, a testvérölő harcok ostorát, amelyek oly sok vért ontanak az utakon.

Ha elérkezett a nagy megpróbáltatás ideje, akkor érkezett a pillanat is, hogy mindannyian a Szeplőtelen Szívem menedékebe siessetek.

Ne veszítsétek el a bátorságotokat!

Erősen reméljete és bízzatok!

Én előre megmondtam nektek a rátok váró időket, azért, hogy segítsék benneteket, hogy a fájdalmas és nehéz időket reményben és nagy bizalomban éljete át a ti mennyei Édesanyátokkal.

Minél inkább beléptek a nagy megpróbáltatások idejébe, annál inkább rendkívüli módon tapasztaljátok magatok mellett az én anyai jelenlétemet, aki segít, védelmez, oltalmaz, vigasztal titeket, a komolyság és a béke új napjait készítve elő nektek.

Végül a nagy megpróbáltatás ideje után vár titeket a nagy béke ideje, a nagy öröm, a nagy életszentség és Isten köztetek lévő nagy diadala.

Imádkozzatok Velem ezen az én napomon, és éljete ebben a várakozásban, amely megédesíti a mindennapi szenvedéseitek keserűségét.

Ma rátok terítem a palástomat, hogy védjete benneteket, ahogyan a tyúk teszi a csibével, és mindannyiatokat megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

1993. január 1., Szűz Mária Istenanyaságának ünnepén

A r ó z s a f ü z é r

A világháborúk

Ez év március elején valakitől érkezett egy érdekes összevetés a világháborúk indulási időpontját illetően. Az illető összeadta az I. és II. világháború indulási időpontjainak évszámait két részre bontva és az indulás hónapját és napját. Nagyon elgondolkodtató ez a játék a számokkal, mivel Isten szótárából hiányzik a véletlen.

Az I. világháború kezdési időpontja 1914. július 28. Ez annyit jelent, hogy $19+14+7+28$ az egyenlő 68-cal. A II. világháború indulási időpontja 1939. szeptember 1., ami annyit jelent, hogy $19+39+9+1=68$. És ha emellé teszem Ukrajna megtámadásának időpontját, mely 2022. február 24-én volt, akkor szintén 68 jön ki: $20+22+2+24=68$.

Ez több mint elgondolkodtató! Ugyan a fejlemények afelé mutatnak, hogy ebben a pillanatban (március közepe) nem várható, hogy ez a háború átlépi Ukrajna határait nyugat felé, de egyáltalán nem zárható ki, hogy az erre a háborúra épülő további fejlemények (NATO visszaszorulása, a rubel arany alapra helyezése stb) belátható időn belül kialakítanak egy olyan helyzetet, melyből valóságosan kirobban a III. világháború.

Itt azért hozzá szeretném tenni, hogy a hivatalos adatok szerint az I. világháború kb. 10 millió ember életét követelte. A II. világháború mindent összevetve kb. 73 millió ember halálával végződött. A paraszti logika azt mondja (ismerve az elképesztő fegyver arzenált mindegyik oldalon), hogy a III. világháború biztos, hogy több száz millió áldozatot fog követelni. Ebbe emberileg nem tudunk beleszólni. Viszont Jézus azt mondta, hogy ne féljünk. Hogy lehet ebben a helyzetben nem félni? Csak az Istenbe vetett hit tudatos fejlesztésével, tudatos növelésével, az Istenre, a Szűzanyára hagyatkozással, önátadással, mely imádságon keresztül sikerülhet! Tehát térdre magyar!

Hiszem (akarom hinni!), hogy ha elérkezik is a világra a harmadik világegyés, akkor is hazánkat, a Kárpát-medencét ki lehet imádkozni, legalább olyan szintig, hogy ennek a nagy szörnyűségnek ha lehet, csak a széle érjen minket.

De ezért minél többünknek sürgősen cselekedni kell! Most már igazán nincs halogatni való időnk. Mert ahogy Nagyböjt harmadik vasárnapján az Evangéliumban is hallottuk a fügefafa esetét, Isten végtelenül irgalmas és türelmes, ad még egy kis haladékot, de ha a haladékot nem használjuk fel, akkor már nincs mentség, az igazságosság fog érvényesülni.

Emlékezzünk II. János Pál pápára, aki igen sokszor mutatta fel a rózsafüzért, mint **A fegyvert** a Sátán elleni küzdelemben. A Szűzanya is, hiteles üzeneteiben újból és újból visszatér ehhez, hogy a Sátán elleni leghatékonyabb fegyver **A rózsafüzér**, mert – ahogy mondja – ez a kicsinyek imája, a szelíd és alázatos lelkek imája. Hiszen Jézus Krisztus is a tiszta hit kemény megtartása és megkövetelése mellett, alázatos engedelmességével győzte le a Sátánt.

Aki még nem imádkozta eddig rendszeresen a rózsafüzért (vagy egyáltalán nem imádkozta), annak talán elegendő a napi egy tized rózsafüzér elimádkozása. De aki már egy ideje rendszeresen imádkozza a napi egy tizedet, annak meg kell keresnie életvitelében azt a „helyet” illetve időt hétköznapjaiban, amikor időt tud szánni az Istenre, a Szűzanyára, hogy elimádkozza minden nap legalább az egyik öt tizedes rózsafüzért. Most már nagyon sürgősen kemény a tét, nemcsak hazánkról, de szeretteink és saját magunk lelkének mentéséről van szó! Nincs halogatni való időnk! Cselekedjünk!

Erre való tekintettel is szervezzük a napi öt tizedet imádkozók engesztelő közösségét, hogy tudjunk egymásról, bíztassuk egymást, és minél többen tudjunk egy-egy hazánkat érintő komoly imaszándékért közösen imádkozni.

Jánossy Gábor

A szovjetek kivonulásának csodája

A II. világháború végén, Európa felosztásakor több hagyományosan katolikus ország is a szovjetek uralma alá került. Így történt ez Ausztriával is. Természetesen az osztrákok is nehezen viselték az ateista diktatúrához tartozó nehézségeket, az ateista szovjet uralmat. Azt akarták, hogy a szovjet csapatok hagyják el az országot. De mit tehet a 7 milliós Ausztria a 220 milliós országgal szemben?

Három év szovjet uralom után Pater Petrus ferences atya a Szűzanya Fatimában elhangzott kérését igyekezett megvalósítani Ausztriában, hiszen a

történelem folyamán már többször előfordult, hogy a rózsafüzér imával emberileg lehetetlen dolgot sikerült mégis elérni. Petrus atya tehát rózsafüzér hadjáratot hirdetett a szovjetek kivonulása érdekében. Komoly szervezésbe kezdett, hogy az osztrákok 10%-a, 700.000 ember naponta imádkozza a rózsafüzért azért, hogy a szovjetek hagyják el az országot. Viszonylag hamar sikerült elérnie, hogy 700.000 ember jelentkezett. (Isten elfogadta minden tíz ember közül egy ember fáradozását!)

Petrus atya folyamatos biztatására az osztrákok 10 %-a hét éven át kitaróan imádkozta a rózsafüzért naponta. Ekkor váratlan esemény történt, 1955. május 13-án a fatimai jelenés évfordulóján a szovjet csapatok elhagyták az országot.

Katonai szakértők és történészek mind a mai napig értetlenül állnak az eset előtt. Miért vonultak ki a kommunisták Ausztriából, hiszen az ország stratégiaiilag fontos ország, a Nyugat kapuja.

Al Williams, a fatimai Szűzanya vándorszobrának volt őre egyszer meghallva ezt a történetet, azt mondta: „Tudja atyám, én osztrák vagyok. Három hónappal halála előtt (1962. június 18.) meglátogattam Neumann Terézt. Az egyik kérdésem az volt, miért hagyták el a szovjetek Ausztriát?” Azt felelte: „Bizony, az osztrákok rózsafüzér imája volt az oka ennek.”

Érdemes ezen komolyan elgondolkodnunk évtizedek múltán is, hogy a rózsafüzér engesztelő imádkozása komoly, békés változást hozhat egy-egy ország, egy-egy terület lelki megmentése területén. Hiszen a Szűzanya rózsafüzére – bár türelemmel ki kellett várni, mégis – békében segítette hozzá Ausztriát az ateista diktatúrából való szabadulásához, szemben Magyarországgal, amely az egy évvel később kirobban szabadságharc 25 ezres vérfürdője árán nem tudta ugyanezt elérni...

John Corles, a XIX. század briliáns írója és diplomatája írta: „Azok, akik imádkoznak, többet tesznek a világért, mint azok, akik harcolnak.” Ha a világ a rosszból még rosszabbra fordul, ez azért van, mert több a harc, mint az ima.

(Rózsafüzér imakönyv, Stella Maris Alapítvány)